

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

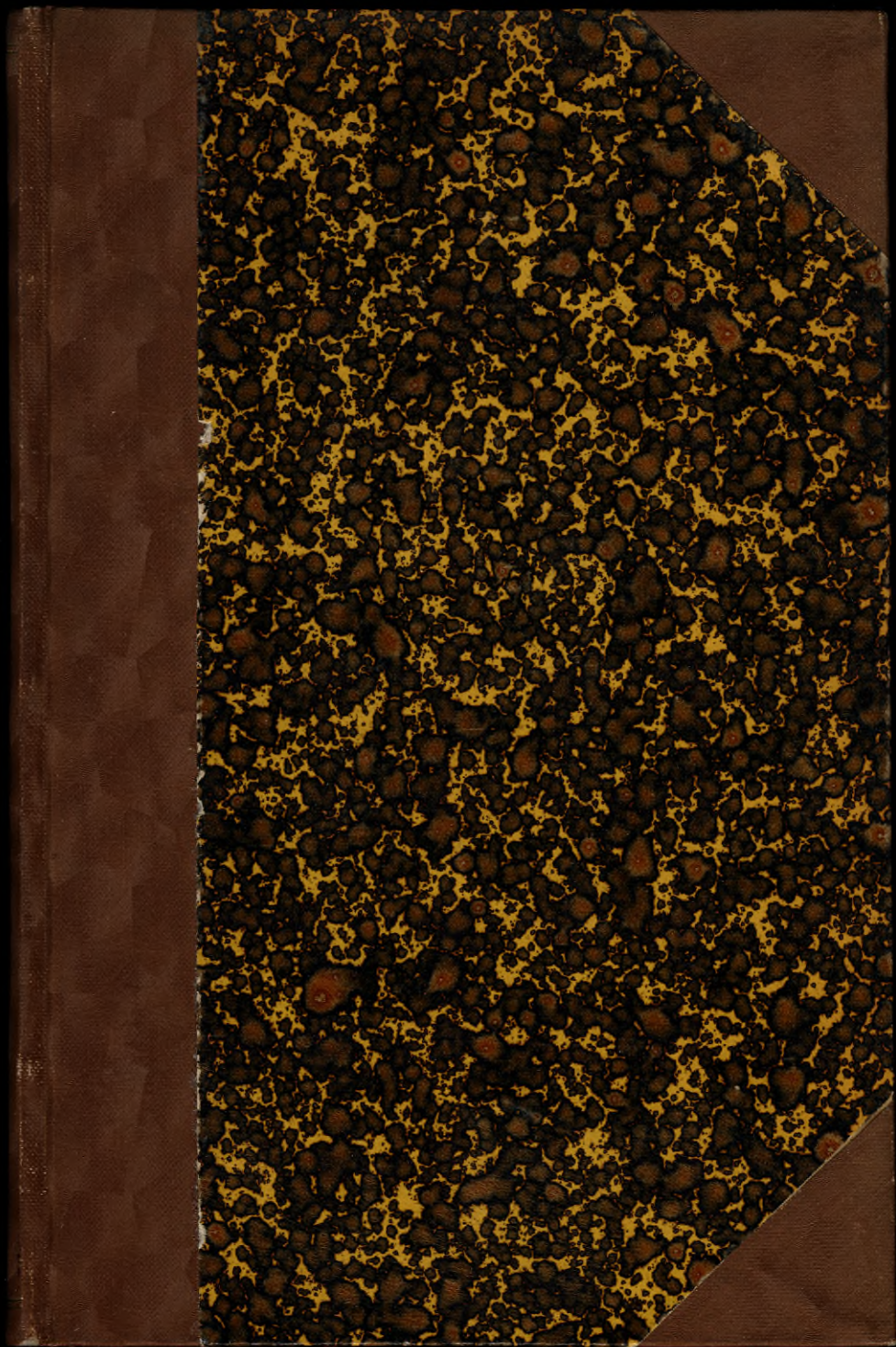
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

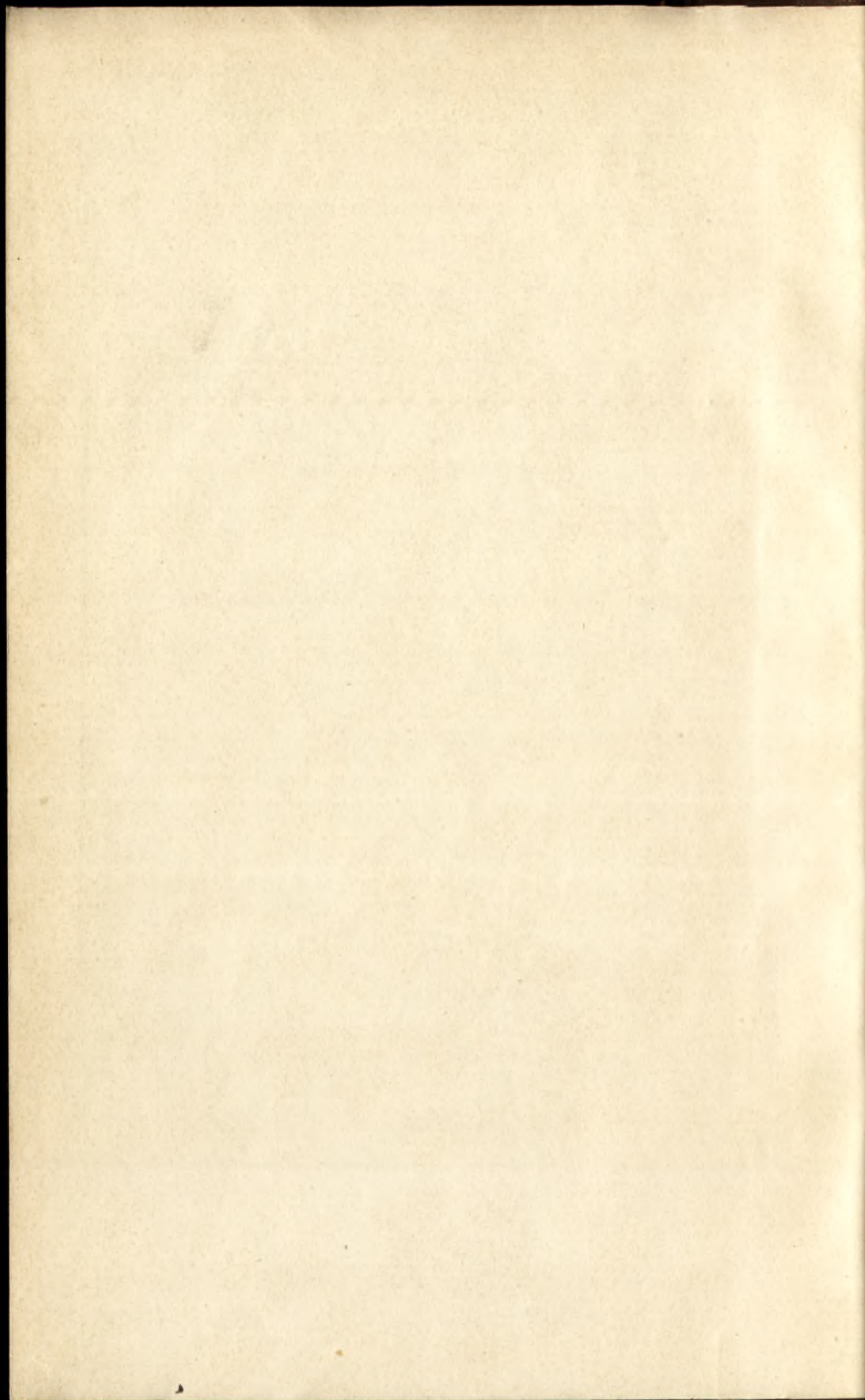
UPPSALA
UNIVERSITET

Litt.
Sv.

SPRIDDA BLAD

AF

ROSALIE OLIVECRONA

STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNER

*Den verld, som i hans barm låg fången,
Se, fram i dagen har hon gått.
En evig längtan är öf sängen,
Han är en evig seger blott.*

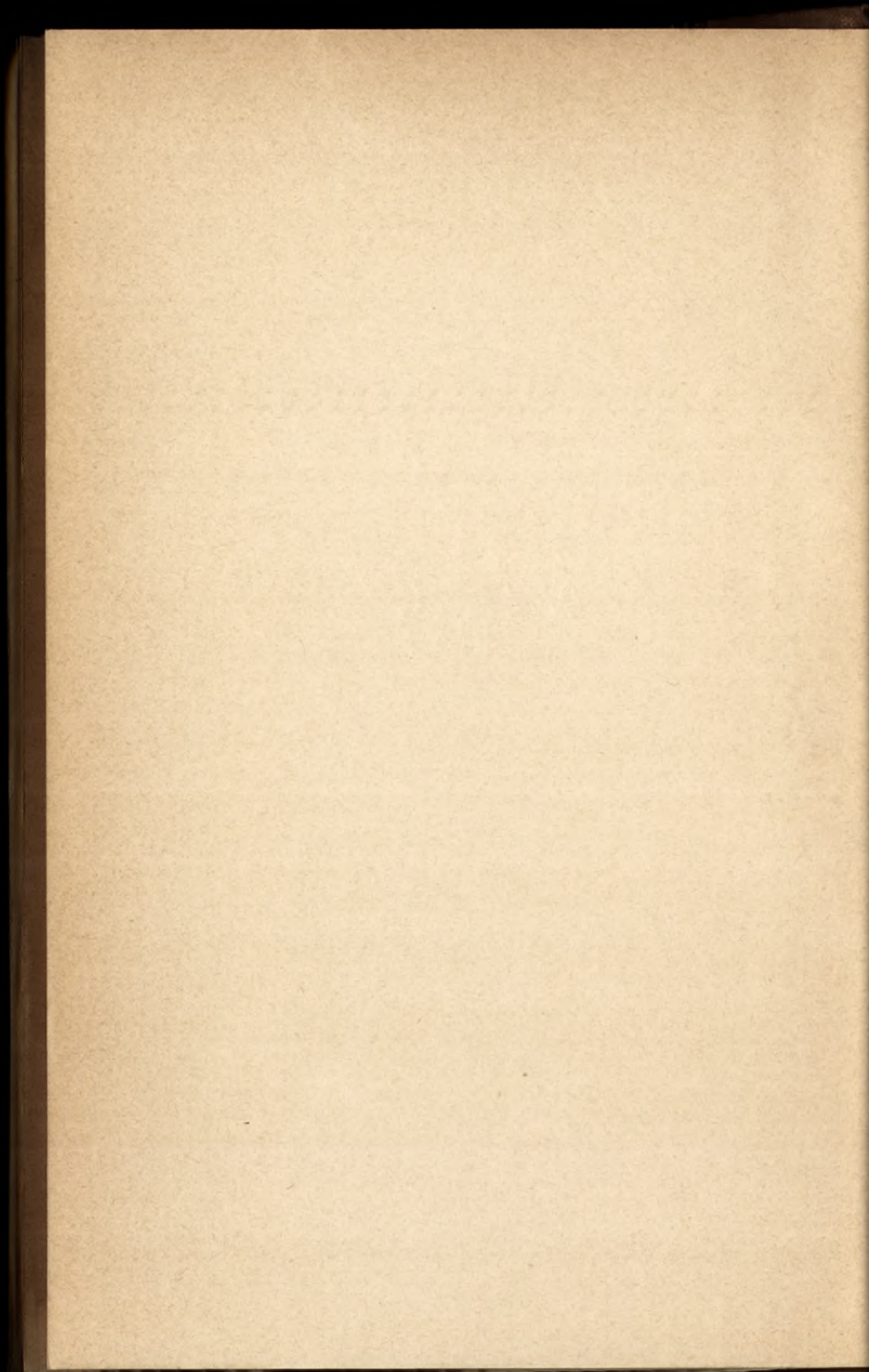
Segnér.

STOCKHOLM 1889

KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

VÅR.

»Det är vår!»

Strålande sol synes dagligt sig närma
Isiga norden att hugna och värma;
Drifvornä smälta och vestanvind spår:
»Det blir vår!»

Der ser jag lärkan, som sjungande svingar,
Kretsa i rymden på pilsnabba vingar;
Glad jag den jublande sången förstår:
»Det är vår!»

Löst ur sin isboja skogsbäcken ilar,
Hoppar och skummar, ej rastar, ej hvilar,
Sorlande fram mellan stenar och snår:
»Det är vår!»

Snart torde skogarnes blåögda tärna,
Sippan, den lilla, vi helsa så gerna,
Hviska från tufvan, der bortgömd hon står:
»Det är vår!»

Vindarne susa och vågorna svalla,
Orrarne spela och vallhornen skalla,
Genom naturen i chorus det går:
»Det är vår!»

Smycka med grönska båd' höjder och dalar,
Locka fram löfven på björkar och alar,
Teckna med tusentals blommor ditt spår,
Sköna vår!

Låt dina sångares vingade skara
Kring i de doftande lunderna fara,
Sjunga ditt lof, ty, ack, snart du förgår,
Ljufva vår!

Lifva och värm hvarje människosinne,
Kärlekens blomster uppspire derinne!
Kärlek som skapelsens grundton ju rår
Hvarje vår.

Vid Trollhättan.

Huru härligt att skåda i brusande flod
Från de mossiga klippornas häll!
O, då vidgas mitt bröst och då svallar mitt blod,
Och jag känner mig frigjord och säll!

När jag ser, hur de blågröna böljorna slå,
Hur de rusa från sten och till sten,
Med de skummande, bländhvita slöjorna på,
Hvilka glittra i solljusets sken:

O, jag tycker mig höra, de hviska mitt namn,
Och af längtan då fylles mitt bröst.
Jag vill ned, jag vill ned i den kyliga famn,
Jag vill lyda den manande röst.

Men vid jorden jag fästes af mäktiga band
Och jag får icke följa med dig,
O, du lockande våg, som från aflägsset land
Ilar hän på din klippiga stig.

Dock min längtan tag med på din rastlösa färd,
Ty som du inga gränser den har,
Men härnere i stoftets och villornas värld
Lik en irrande pilgrim den far.

Hvad jag ville vara.

Jag ville gerna vara
En blomma i grön lund,
Bland många syskons skara
En solklar morgonstund.
Åt alla vänligt nicka,
Helt lugn och sorglös stå.
Men nej, jag, stackars flicka,
Det lär jag aldrig få.

Jag ville gerna vara
En fogel högt i sky.
Hur glad jag skulle fara
Med fröjd hvar morgon ny
Och luft och solsken dricka,
Så jublande och fri!
Men nej, jag, stackars flicka,
Det lär jag aldrig bli.

Jag ville gerna vara
En stjärna på den blå,

Den höga himmel klara.
I stilla ro der gå,
Till jorden endast blicka
På dem jag håller kär:
Men nej, jag, stackars flicka,
Får stanna der jag är.

Morgonen.

Med från Olympen sig Aurora sänker,
Med rosenfingrar gnuggar sömnens blund
Ur skälmska ögat och i morgonstund
Med purpurskyar himlens hvalf bestänker.

En gyllne strimma nu i öster blänker,
Skönt framstår den mot klar och ljusblå grund;
Snart strålar solen öfver berg och lund
Och nyväckt lif åt jord och menskor skänker.

Liksom en luftig, genomskinlig slöja,
Ses daggens perlenät på ängen dröja
Och prismans färger skimra deruti.

Sin morgondrill slår talltrasten i furen,
Högtidligt lugn och fridfull står naturen
Och intet missljud stör dess harmoni.

Årstiderna.

(Mel.: »Gubben Noach».)

Gubben Vinter :; är en hedersman.
 Visst han kyler nosen,
 Gör den röd som rosen,
 Men en äkta :; Skandinav är han.

Han kan bygga :; broar helt allen'.
 Muntert är att fara
 På de spegelklara,
 Glatta broar :; utan stock och sten.

Unga Våren :; är en lustig fyr.
 Högt hans pulsar svalla,
 Vinterns fångar alla
 Han befriar, :; trumpen gubben flyr.

Glad han ilar :; se'n kring berg och dal.
 Vingad sångarskara
 Ses i luften fara,
 Och snart grönska :; hassel, björk och al.

Fröken Sommar, ;: som ej glömmas bör,
 Är en vacker flicka;
 Skälmskt hon tyckes blicka
 På hvar fjäril ;: och hvar kurtisör.

Ack, den sköna, ;: vet hon är oss kär!
 Glädtigt fram hon dansar,
 Prydd med blomsterkransar,
 Och oss bjuder ;: se'n på mjölk och bär.

Gumman Hösten ;: är en treflig fru.
 Denna omtänksamma,
 Hulda, goda mamma,
 Våra visthus ;: rikt hon fyller ju.

Hvetekaka ;: vänligt hon oss ger,
 Skänker oss tillika
 Saftiga och rika,
 Gyllne frukter, ;: nötter, bär, med mer.

Vintern, Våren, ;: Sommarn och fru Höst,
 Alla må vi prisa,
 Stämma upp en visa
 Dem till ära ;: med gemensam röst.

Sorg och Glädje.

Du, som kämpar lifvets hårda strider,
Du, hvars hjerta klagar, blöder, lider,
Kan du säga mig hvad sorgen är?
Hvad den är, du kanske sjelf ej känner,
Fastän af dess qual ditt hufvud bränner
Och dess börda du på skuldran bär.

Låt mig säga dig, du arma hjerta,
Hvad den är, och lindra så din smärta,
Torka så ditt ögas varma tår.
Sorgen följer troget oss på jorden,
Men från himlen är han bannlyst vorden,
Och dess salighet ej störa får.

Du, som gläds åt verlden och åt lifvet,
Ler mot allt det goda dig blef gifvet,
Hvad är glädjen då, jag frågar dig?
Med dess rosor du dig blott bekransar,
Gör mot sorgens pil af dem ett pansar,
Men på frågan svarar du ej mig.

Jag vill lära dig att den besvara,
Lyssna då, men blekna icke bara!
Dig beväpna nu med hjeltomod!
Flygtigare gäst väl knappast finnes,
Snart han ilar bort, du smärtsamt minnes,
Hur en stund han vid din sida stod.

Deras olikhet vi nogsamt känne;
Syskon äro likväl dessa tvänne,
Samme faders barn och sändebud.
Allvis, kärleksfull var ock hans mening,
Då han sände båda i förening
Att oss visa vägen hem till Gud.

Morgondrömmar.

Ynglingens.

At i verden skall jag draga
 Ära vinna, skatter taga,
 Öppen ligger den för mig.
 Och med ingen vill jag byta,
 Vill min egen bana bryta,
 Jemna sjelf min framtids stig.

Kommer stormen — må den rasa,
 Icke inger den mig fasa,
 Jag med upprätt hufvud går.
 Vekligt lugn blott själen söfver,
 Storm den stundom ock behöfver,
 Nya krafter så den får.

Utan rast och ro och hvila,
 Vill emot mitt mål jag ila,
 Framåt vägen bär, framåt.
 Gubben, mätt på lefnadsdagen,
 Trött och liknöjd, modlös, slagen,
 Må gå varligt på sin stråt.

Lyckan är en nyckfull qvinna;
Hvem, som vill dess ynnest vinna,
Den ej eftersträfva må.
För kurtis jag då mig aktar,
Och gudinnans gunst föraktar —
Kanske ger hon den ändå.

Hur det varma ungdomsblodet
Sjuder i mitt bröst, hur modet
Växer med hvarenda dag!
Utan fruktan, utan tadel,
Stolt af själens gamla adel,
Främst jag hyllar hederns lag.

Om, på lifvets skilda vägar,
Nöjet bjuder mig sin bägar',
Nektardryck jag ej försmår.
Verldsförakt är ej min lära,
Jag vill njuta stunden, bära
Glädjens rosor i mitt hår.

Frisk och sval är nordanvinden,
Friskt är hjertat, frisk är kinden
Än på nordens raske son.
Härligt är att sjelf få pröfva
Vingens kraft, att ej behöfva
Andra be om hjälp och lån.

När till slut jag hunnit hamnen,
Kanske ilar jag i famnen
På en flicka, huld och god.
Hon skall bli min brud, min maka,
Dubbelt ljuflig skall då smaka
Frukten af min flit, mitt mod.

I mitt tjäll må glädjen gästa,
Kärlek der sin boning fästa,
Jaga sorg och skuggor bort.
Ljufva drömmar! nu jag hastar
Att er verkliggöra, rastar
Längre ej, vår tid är kort.

Jungfruns.

Barndomen är flydd: mitt öga blickar
Mot en verld, än obekant för mig.
Tusen frågor ut i den jag skickar,
Men min tanke fåfängt mattar sig,
Att de många frågorna besvara,
Att de dunkla gåtorna förklara.

Jag af verlden än så litet känner,
 Än den lockar, än den skrämmer mig.
 Alla menskor tyckas mina vänner,
 Och i solsken ligger än min stig.
 Men man varnar: »flicka, gå då sakta
 Och din fot för dolda törnen akta!»

Ofta äfven mamma till mig säger:
 »Falsk är verlden, flicka, den ej tro.
 Flera skuggor den än dagrar eger,
 Och bland menskor svek, förställning bo.
 Låt ej flärden ur ditt hjerta rycka
 Friden, oskulden, din barndoms lycka.»

Och jag bäfvar, drager rädd tillbaka
 Foten, som till steg nyss lyftad var.
 Gerna vill jag livvets fröjder smaka,
 Gerna vill jag också stanna kvar
 Inom barndomsverldens trygga gränser;
 Morgondagg än på dess blommor glänser.

Men, när ensam vid min söm jag sitter,
 Tusen luftslott visst jag bygger då,
 Glada, som min lilla siskas qvitter,
 Brokiga, som ängens blomster små.
 Än jag småler, men ibland jag gråter
 Åt de bilder, sjelf jag födas låter.

Så jag kastas mellan tvenne makter,
Och den ena vill mig locka ut,
Ut i världens obekanta trakter,
Der en vingad glädje ropar: njut!
Der en brokig färgglans, anad föga,
Skimrar som en hägring för mitt öga.

Men den andra bjuder mig att stanna,
Dröja än i hemmets lugna hamn,
Der hvart litet strömoln på min panna
Skingras strax i mammans ömma famn;
Der min lefnads glada vår förflutit,
Der jag barnsligt lekt och sorglöst njutit.

Mången gång jag också fåfängt sträfvar
Att ur detta kaos reda mig,
Ty i oro, ovisshet jag sväfvar,
Hur min framtid skall gestalta sig.
Mannen, han får välja sjelf sin bana,
Qvinnan gå dit hennes nornor mana.

Frukta, oro likväl snart försvinna,
Då i tanken jag kan nalkas Gud.
Säkrast skall jag lifvets lycka finna,
Om jag lyssnar till hans stämmas ljud,
Som i ordet, i naturen talar,
Än mig lifvar, än mig ljuft hugsvalar.

Jag i ödmjukhet mitt hufvud böjer,
Sluter in min framtid i Guds hand.
Sig på börens vingar själen höjer,
Sökande ett himmelskt fosterland.
Lugn jag ser mot obekanta öden,
Herren hjälper nog sitt barn i nöden.

Hem!

Då solen blickar
Ur dagens tält
Och strålar skickar
Kring azurfält,
Då skådar jag mot det blåa höga,
Då frågar tanke, då frågar öga:
»Blir der mitt hem?»

I nattens timma
På höghvälfd pell
Ses stjernor glimma.
Mång' tusen tjäll
De äro kanske i fadershuset?
Skall en af dem, då jag skiljs från gruset,
Bli andens hem?

Då glädjen bjuder
På blomsterkrans,
Musiken ljuder
Till lek och dans,

Visst kan jag fröjdas bland munter skara,
Men känner ändå: här kan ej vara
Mitt rätta hem.

Då glädjens fackla
Har brunnit ut,
Och fröjder vackla
Och lek tar slut,
Då sorgen vägen till hjertat finner,
Och själen ängslas och tåren rinner,
Jag längtar hem.

Kanske här vandra
Jag länge får;
Men jag som andra
Dock hemåt går.
I alla skiften mig följ hoppet
Att, när en gång jag fullbordat loppet,
Få komma hem.

Lifvet och Döden.

Skönt är lifvet, då från molnfri himmel
 Solen sänder gyllne strålar ut
 Öfver jordens brokigt rika vimmel
 Och naturen tyckes ropa: »njut!»
 Gerna njut det goda dig blef gifvet,
 Men ej därför gifvaren förgät.
 Tänk med tacksamhet att skönt är lifvet,
 Rikt på fröjder — bruka värdigt det!

Skön är döden, då i sorgens timma
 Hjertat utaf oro brista vill,
 Knappt af glädje skönjs en bleknad strimma,
 Tiden tyckes i sin flygt stå still.
 Lik en fridens engel syn's då döden,
 Som befriar utur stoftets band,
 Räddar ifrån olycksdigra öden,
 Förer anden till dess fosterland.

Skönt är lifvet, då det ljufva hoppet
 Än i ungdomsfägring mot oss ler,
 Solbelyser närmsta lefnadsloppet
 Och oss tusen glada löften ger.
 Känslan åt allt ädelt reser troner,
 Blott det sanna, goda tror den på,
 Skapar tusen sköna illusioner --
 O, hur härligt är ej lifvet då!

Skön är döden, då de luftslott falla,
 Som blott voro fantasiens lek,
 Då det varma hjertat möter kalla,
 Finner hoppets löften idel svek.
 Ljuft det tyckes att just då få somna,
 Gömmas invid jordens modersbarm,
 Sedan bittra känslor hunnit domna
 Och man glömt båd' oförrätt och harm.

Skönt är lifvet i en krets af vänner,
 Dem man älskar, der man älskad är
 Och i hemmets lilla verld rätt känner,
 Att vår sällhet just är bofast der.
 Ömhet strålar fram ur alla blickar,
 Talar der med ljuf, sympatisk röst,
 På de pilar, sorgen mot oss skickar,
 Brytes udden af mot vännens bröst.

Skön är döden, då den krets är bruten,
 Der vår lefnads lycka fostrats har,
 Då den dystra grafvens port är sluten
 Om så mången, som oss dyrbar var.
 När den sista kallelsen då ljuder
 Till en sorgsen, bittert pröfvad själ,
 Månne icke den med glädje bjuder
 Lifvet och dess vexlingar farväl?

Skönt är lifvet, då i helsans dagar,
 Verkande med ifver i vårt kall,
 Vi med glädje lyda pligtens lagar,
 Vaksamt foten aktande för fall.
 När vi friska, så till kropp som sinne,
 Dricka lifslust med hvart andedrag,
 O, med hjertlig tacksamhet vi finne
 Lifvet skönare för hvarje dag.

Skön är döden, då på plågans läger
 Nattens tystnad ingen ro oss ger,
 Dagens ljus ej längre tjuskraft eger,
 Matta ögat endast skuggor ser.
 I palatset, som i låga kajan,
 Långt och tröttsamt synes dagens lopp,
 Gerna bryter anden tunga bojan,
 För att söka högre rymder opp.

Skönt är lifvet, då man kan hugsvala
Dem som lida, torka smärtans tår
Från förgråtet öga, ur sin dvala
Rycka den, som nära branten går.
Ljuft det är att andra lyckliggöra,
Att bereda dem en bättre lott,
Att de hulpnas glädje se och höra
Och att kunna löna ondt med godt.

Skön är döden, då man bittert känner,
Att man öfverflödig, maktlös är.
Då den armes klagan hjertat bränner,
Men ej handen honom hjälp beskär.
Då man ser hur lidandet och nöden
Störa sällheten i månget tjäll,
Hyser man ej fruktan mer för döden,
Längtar snarare till lifvets qväll.

Skönt är lifvet, då man intet saknar
Af det goda, till dess nödtorft hör;
Då med dagen äfven glädjen vaknar,
Ingen oro sinnesfriden stör.
Då musik och poesi förhöja
Trefnaden i goda vänners lag;
Smak och komfort sig i hemmet röja,
Lifvet tycks en kedja af behag.

Skön är döden, då i torftig hydda
Fattigdomen tär på bleknad kind;
Brödet fattas, murkna väggar skydda
Illa mot den bistra nordanvind.
Natten ger ej hvila, blott bekymmer,
Mödor, oro fød's med dagens ljus,
Tåren ofta sorgset öga skymmer,
Anden trängtar till Gud Faders hus.

Visst är lifvet skönt och rikt på fröjder,
Men ock rikt på smärta, nöd och strid.
Härligt är att dväljas på dess höjder,
Men mång' afgrund gapar der bredvid.
Så, o menska, allt hvad dig blef gifvet,
Denna lärdom till ditt hjerta bär:
»Tacka Herren för allt skönt i lifvet,
Tro att döden skönare dock är!»

Glädjens flygtighet.

Åck, hur hvarje glädje är flygtig och kort!
 Den tjuvar en stund och se'n skyndar den bort:
 En skimrande fjäril, den lyfter på vingen
 Och kretsar i rymden; allt trängre blir ringen,
 Snart skönjes för ögat dess färgprakt ej mer,
 Den minskas, försvinner och fåfångt du ber
 Den älskade flygtingen stanna och dröja,
 Han måste till afsked dock vingarne höja,
 Ty icke sin boning på jorden han fäst,
 Han är blott en älskad, men irrande gäst.
 Och så ifrån hjerta till hjerta han ilar,
 Blott sällan de brokiga vingarne hvilar,
 Ty friheten är ju hans lif, hans natur,
 Och säkert han dog, om han stängdes i bur.
 Så njut af den korta och flygtiga stunden,
 Som ännu du eger; den nästa sekunden
 Är längre ej din, ty måhända den för
 Ett budskap, en sorg, som din lycka förstör.
 Ja, njut af hvar fröjd, som försynen dig skänker:
 Af stjernan, som vänligt på natthimmeln blänker,
 Af blommorna, doftande ljuft på din stig,
 Af fogeln, som sjunger i lunden för dig,

Af kärlekens ömma och tjusande lycka,
Af vänskapen, som i sin famn dig vill trycka,
Af ungdomens hastigt bortilande dag,
Af allt, som åt lifvet ger fröjd och behag.
Ty stjernan, hur strålande också den brinner,
Dock bleknar och slocknar, ur rymden försvinner!
Och blomman, den lilla, snart vissnar hon bort,
Ty, ack, hennes fågning den varar så kort;
Och fogeln han tystnar och ilar till söder,
Att der söka upp sina vingade bröder;
Och kärlekens låga kanske brinner ut,
Ja, vänskapen kallnar den äfven till slut.
Och snart flygta ungdomen, glädjen och våren,
De följas af åldern, af smärtan, af tåren.
Till slut endast minnet af allt stannar kvar,
Förtäljande sagor från hängångna dar.

Till en fogel.

(I främmande land.)

Fogel lilla,
 Sitt då stilla,
 Dröj en stund hos mig!
 Fri som vinden,
 Snabb som hinden,
 Far du öfver spårlös stig.

Qvittra, sjunga,
 Sorglös gunga
 Högt i furutopp;
 Gnabbas, leka,
 Makan smeka,
 Är ditt hela lefnadslopp.

Att så lefva,
 Fritt få sväfva
 Kring i rymder blå,
 Sjunga bara,
 Måtte vara
 Glad och härligt lif ändå.

Sedan ila
Hem till hvila
Uti mossklädt bo.
Hvila, domna,
Ljufligt somna;
Ingen stör din stilla ro.

Bo och föda,
Utan möda,
Dig naturen gaf.
Tårar, smärta,
Brustet hjerta,
Vet du icke heller af.

Fogel, finge
Jag din vinge,
Vet jag hvart jag flög.
Hän till Norden,
Fosterjorden,
Sagas gamla ättehög.

Saknad och Längtan.

O du solskensstund i men'skolifvet,
 Sälla, sköna, svunna barndomstid!
 Sorgen glömdes lätt och korta kifvet
 Störde endast flygtigt sinnets frid.
 Dig jag saknar, bittert dig begråter,
 Aldrig mer till mig du vänder åter.

Du mig skänkt så njutningsrika stunder,
 Då i solglans lifvet för mig låg,
 Tycktes mig så fullt af sköna under —
 Allting då i rosenrödt jag såg.
 Men ju längre vi i lifvet hinna,
 Illusioner blekna och försvinna.

Oron hittar väg till hvarje sinne,
 Då sitt Eden menskan lemnat har.
 Se'n blir friden blott ett heligt minne
 Från vår barndoms omedvetna dar.
 Ljuft är då att lifvets strider glömma,
 Och en stund om fridfull lycka drömma.

Men min dröm sig då från jorden höjer
Till ett land, dit ej mitt öga når,
Sänker der sin vinge, undrar, dröjer,
Tjusad af allt skönt han skåda får.
Blott en skuggbild är dock barndomstiden
Af en högre fröjd, af himlafriden.

Med oändlig längtan trår mitt hjerta
Till det himmelska Jerusalem.
Död och tårar, verop, kif och smärta
Dväljas ej i andens rätta hem.
Syndens välde, som höll hjertat fånget,
Är med jordelifvet ock förgånget.

Men, o Herre, vill du än mig pröfva
Här i denna vansklighetens värld:
Må min barnatro den aldrig röfva,
Hjertat ej förvilla med sin flärd!
Lär mig tåligt vänta, bida, hoppas,
Till dess evighetens blommor knoppas!

Förr och Nu.

Förr uti glada systrars ring
 Jag gerna dansade omkring
 Och under stilla aftonstund
 Sjöng kapp med bofinken i lund.
 Visst dansar jag än mången gång
 Och stundom hörs ännu min sång —
 Men ack, ändå, ändå
 Är det ej mer som förr:

Förr jublade jag högt af fröjd
 Åt hvarje blomma, log förnöjd
 Åt fogelns qvitter, vindens sus,
 Åt vägens svall och bäckens brus.
 Än för natur'n jag kärlek bär
 Och blomman är mig alltid kär —
 Men ack, ändå, ändå
 Är det ej mer som förr.

Och förr, med tjusning alltid ny,
 Jag såg hvar purprad aftonsky,
 Jag blickade mot stjernors här
 Och gladdes åt hur skön den är.
 Än skådar gerna jag dit opp,
 Kanske med vemodsblandadt hopp —
 Ty ack, ändå, ändå
 Är det ej mer som förr.

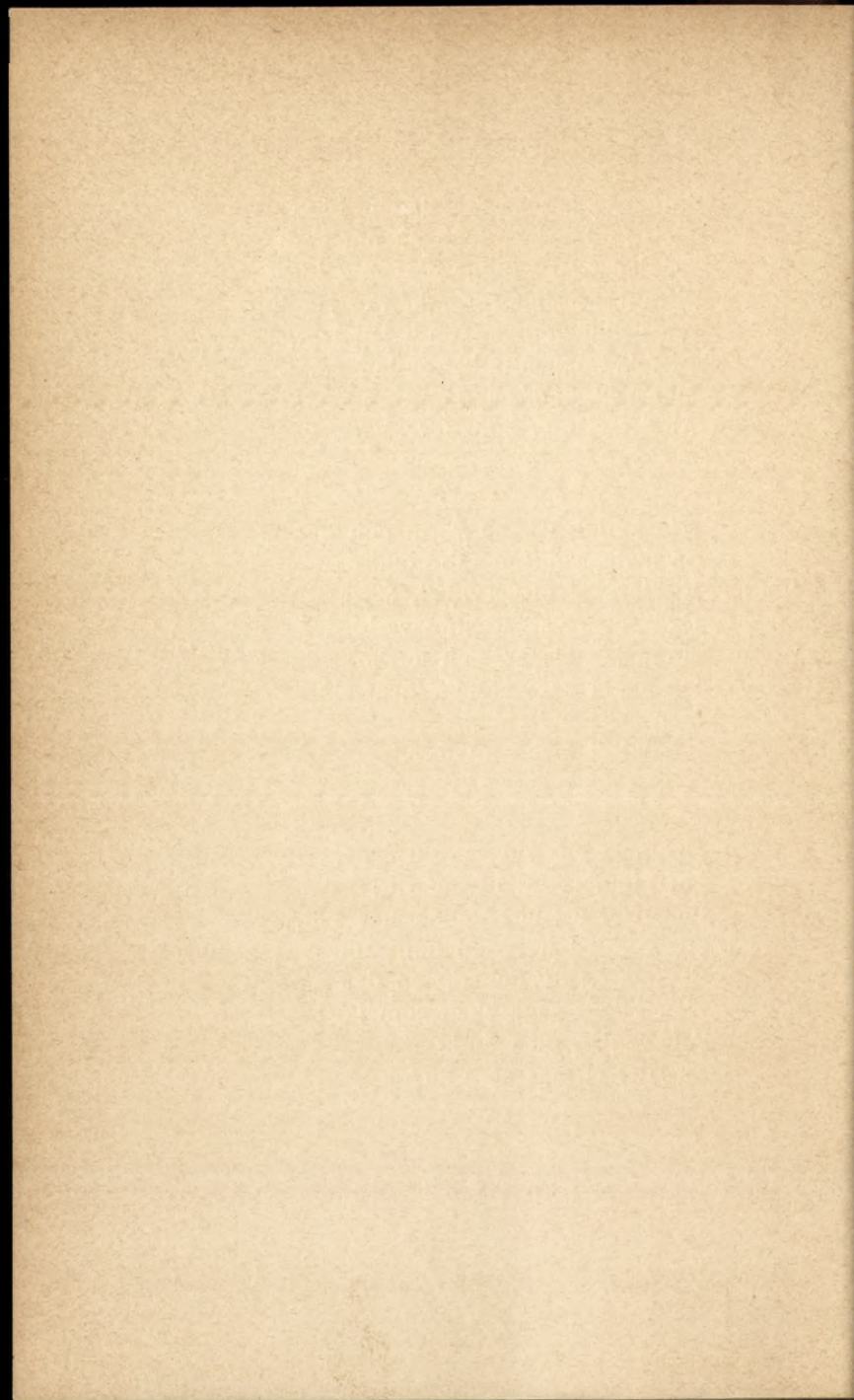
Hur förr vid hvarje likes nöd
 Mitt hjerta sved, och kindens glöd
 Och tåren i min ögonvrå,
 De sade, hvad jag kände då.
 När jag min nästa nödställd ser,
 Än tröst och hjälp jag gerna ger —
 Men ack, ändå, ändå
 Är det ej mer som förr.

När förr jag läste, än jag log
 Och än af ångest hjertat slog,
 Ty ungdomskänslan, rik och varm,
 Än jublade, än brann af harm.
 Jag gerna läser än i dag,
 Men lugna gå nu hjertats slag —
 Ty ack, ändå, ändå
 Är det ej mer som förr.

Förr såg jag nästan dagar blott
 Och trodde hvar och en om godt;
 Ja, den som vänligt mot mig log
 Strax barnsligt för min vän jag tog.
 Än hellre godt än ondt jag tror,
 Ej misstro i mitt hjerta bor —
 Men ack, ändå, ändå
 Är det ej mer som förr.

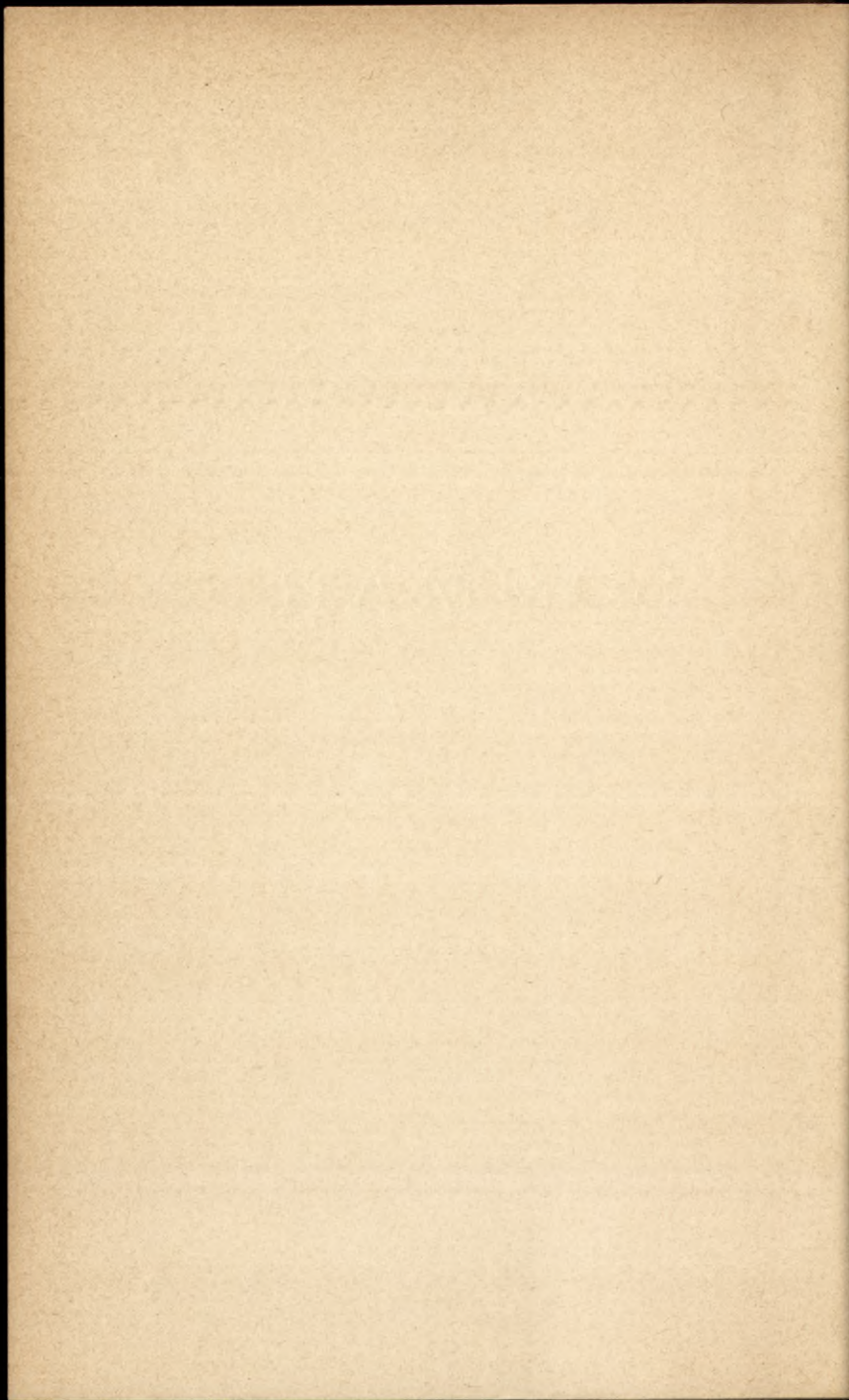
Min kärlek var så varm och öm,
 Så ljuflig som en morgondröm;
 Ej störd af oro, tvifvel, flärd,
 Den solen var uti min verld.
 Ännu jag älskar, och än har
 Jag några kära vänner kvar —
 Men ack, ändå, ändå
 Är det ej mer som förr.

Du unga mö vid sexton år,
 Du blomma uti lifvets vår,
 Som tror att ungdomen står still,
 Att verlden hör den unga till,
 Snart åren fly och du en dag
 Helt säkert säga skall som jag:
 Allt vexlar, men ändå
 Blir det ej mer som förr.

SOMMAR.

Ön Wight.

(Sändebref till E. N—n. *)

Den leende skildring din penna oss gaf
 Af Wight, den förtjusande sköna,
 Som omfamnas kärligt af blånande haf
 Och prunkar med lunderna gröna,
 Der rosor och fuchsier glöda i prakt
 Och lagrar och myrtnar kring dem hålla vakt —
 Mitt sinne så underbart fångslat.

Till grönskande ön lekte ständigt min håg,
 Och ditåt min kosa jag ställde,
 När sist jag drog ut på ett vikingatåg,
 Ett fredligt, som Albion gällde.
 Raskt ångande draken mig förde framåt,
 Men stormig var färden på böljornas stråt,
 Och blek litet hvar blef om kinden.

* Minnen från ön Wight, af E. N—n, se Tidskrift för Hemmet, 3:dje årg., 1:a häftet.

Snart glömdes dock allt, när från däckets man såg
 Ön Wight, som en tjusande hägring,
 Sig höja ur blågrön och skummande våg
 I yppig och ungdomsfrisk fågring.
 Se talrika villor och ståtliga hus!
 Ryde¹ morgnar sig långsamt i solskenets ljus —
 Men redan i hamnen vi ankrat.

Dock fruktar jag dagen blir töcknig och våt,
 Snart solen sitt anlete döljer —
 Det kan icke hjälpas, vi måste framåt,
 Om också den otur'n oss följer
 Att blott genom regnets och dimmornas flor
 Få skåda den skönhet bland kullarne bor,
 Om hvilken så ljufligt vi drömde.

Till Shanklin² går färden, men Brading³ förut
 På vägen vi måste passera;
 Vid åldriga kyrkan vi knappt en minut
 Få dröja, ty flera och flera
 De regndigra molnen sig samla i sky
 Och solen tar afsked vid vindarnes gny,
 Men hafsmåsen skriar så sorgligt.

¹ Se noterna vid styckets slut.

Vid Sandownviken vi dröja en stund
Att vågornas brottning betrakta;
Med snöhvita slöjor på blåaktig grund
De hoppa än häftigt, än sakta.
En ringmur af klippor omsluter dess strand,
Med snäckor beströdd är den perlhvita sand,
Der badvagnar långsamt framrulla.

Se'n stiga i gapande klyftan vi ner,
Deröfver ett löftak sig hvälfver;
Och bäckens kaskad, som i fonden man ser
Ett silfverband liknande, skälfver
Och glittrar; när plötsligt en solstråle fram
Ur molnet sig bryter, det stänkande dam
En skiftande regnbåge bildar.

Vid Bonchurch,⁴ der lummiga almarne stå
Och spegla i dammen sin krona,
Hvad rik'dom af blommor, hvad färgprakt också
Bland rosor, som ypperst der trona.
Det mäktiga haf badar bergshöjdens fot
Och grönklädda kullen är hägnet emot
De skarpa, de nordliga vindar.

Vid Ventnor⁵ höjs stranden, tillförene låg,
 Dess klippor terrasser ses bilda,
 Som resa sig högt öfver brusande våg,
 Fantastiska, brutna och vilda;
 Men stundom de smyckas så yppigt och skönt
 Med mjukaste mattor af blommor och grönt,
 Och barn tumla om på desamma.

Se'n färdas vi framåt på skogbeväxt höjd
 I lindars, acaciers skugga;
 Men snart, så jag rädes, blir slut på vår fröjd,
 Ty känn, hur det börjar att dugga.
 Den fuktiga dimman förbytes till regn,
 Som tvingar oss in uti täckvagnens hägn
 Med utropet: »huru förargligt!»

Vi Steephill, S:t Lawrence⁶ se'n ila förbi,
 Blott stundom ut hufvudet sticka;
 Se kyrkan, halft dold af ett rikt draperi
 Af friskaste murgrön, och dricka
 Ur källan, ett minne från helgonets dar,
 Som qväller ur klippan, så ymnig och klar,
 Af buskar och blommor omgifven.

Men ack, blott till hälften betrakta vi få
Behagen, naturen här smycka,
Ty störtregnet manar oss att skynda på
Vår färd och vi glada oss tycka,
När vagnen får stanna vid herbergets port;
Och genast vi söka den skyddande ort
Till fristad mot regnet och blåsten.

Ty stormvindens ande kring rymden nu far
Och piskar de blånande djupen
Med hvinande, mäktiga vingarnes par,
Så hafvet det fradgas — »se slupen!»
Den bräckliga slupen på vågornas topp,
Än slungas mot hotande molnen den opp
Och än i en afgrund försvinner.

På nattsvarta hafvet än här och än der
Man skönjer en hvitskummig strimma.
Den gränslösa rymden hur skräckfull den är
I denna förödelsens timma!
Sjelf' hyddan, som står invid verldshafvets strand,
Blir skakad af stormandens väldiga hand
Och träden af ångest hör's sucka.

Ånyo gryr dagen. Vi skynda oss nu
 Till Blackgang⁷ och skåda med häpnad
 En ansenlig klippa, som remnat itu —
 Kanhända att Tor sjelf, beväpnad
 Med hammaren Mjolner, der öfvat sin kraft.
 Förvånande verkan det slaget visst haft,
 Nu gapar en afgrund dernere.

Nej! Se hvilket djup! Hu, väl hisna man kan,
 Då blicken dess afstånd vill mäta!
 Ofantliga stenblock der vräkts om hvarann,
 Men fåfångt man söker uppleta
 Af buske, af blomma, af grässtrå ett spår.
 Som ödsliga kaos den bergsklyftan står,
 En ström brusar fram ner i djupet.

Nu vackrare dag har oss blifvit beskärd,
 Och fram genom bördiga marker
 Af åkrar och ängar går gladare färd,
 Bland herrgårdar, byar och parker.
 Till Carisbrook castle⁸ vi hinna till slut,
 En stund få väl hästarne här pusta ut,
 Till fots vi ruinen besöka.

Af väldiga slottet på kullarnes rund,
Beherskande bördiga slätten,
Torn, murar sig höja ur dunkelgrön lund,
Ty bruten blef kraften hos jätten.
Af makten och ståten i forntida dar
Stå murgrönsomkransade lemningar qvar,
Der minnen som vålnader vandra.

Måhända Karl Stuart⁹ ock här går igen —
Från konung till biltog förvandlad,
Han sökte en fristad och kom såsom vän,
Som fiende blef han behandlad.
I halfrasadt torn såsom fånge han satt,
Men fönstret, der han sökte undfly en natt,
För främlingen ännu man visar.

Hans saga är sorglig och hvar och en vet
Det hemska och blodiga slutet —
En dotter, den yngsta, som fånge ock gret
I slottet, ty hvad som blir brutet
Af fadern på barnen går ofta igen,
Och fängelseporten ej öppnades se'n,
Förr'n döden befriat furstinnan.

Vi vandra på tinnarne, se oss omkring
 På landskapet, hur det sig breder
 Kring slottshöjden ut som en grönskande ring
 Med kyrkor och landtgoods och städer.
 Der Newport,¹⁰ en massa af obestämd färg,
 I fjerran en kedja af kullar och berg,
 Samt längst bort det blånande hafvet.

Men körsvennen kallar och manar oss bort,
 Till Newport vår kosa vi vända,
 Der blir dock besöket helt flygtigt och kort;
 En blick få vi Osborne¹¹ blott sända.
 Vid Wooton¹² se'n göres en kortare rast
 Att klostret Quarr Abbey beskåda i hast,
 De mångsekelgamla ruiner.

Sist hinna vi Ryde. Som af dagen en stund,
 Fast mulen, ännu står oss åter,
 Kring välbygda staden vi göra en rund
 Och söka se'n hvilan. Snart låter
 En vallmokrönt genius oss skåda på nytt
 De tjusande nejder, de stunder, som flytt,
 I drömmarnes magiska skimmer.

Med saknad vi lemna den härliga ön
 Att vidare »dra våra färde».
 Den perlan i hafvet, som glänser så skön,
 Du lärde oss känna dess värde.
 Min teckning, mot din, är blott flygtig och svag,
 Men lyss till min bön och den vänligt mottag
 Som tacksamhetsgård af

Straniera.

¹ För 100 år sedan ett obetydligt fiskeläge, nu en vacker, välbygd stad med omkring 9,000 invånare. I anseende till den starka ebb och flod, som här råda, lägger ångbåten till vid en brygga af 4,500 fots längd.

² Shanklin chine är en djup bergsklyfta af högst pittoreskt utseende på öns östra kust vid Sandownviken. Det ser ut som hade den höga bergåsen här af jättehand blifvit klufven i tvänne delar, och deraf härleder man ordet *chine*, hvilket egentligen betyder ryggrad. Klyftan är på ena sidan nästan lodrät, på den andra terrassformig, betäckt med lummiga träd och buskar.

³ En gammal götisk kyrka, hvilken anses uppförd på samma ställe som öns första kyrka.

⁴ En badort, obeskrifligt täckt belägen vid foten af S:t Bonifacii Down (en bergshöjd på öns sydöstra kust). Vegetationen är här särdeles yppig och de många vackra villorna ligga bokstafligen inbäddade i massor af rosor.

⁵ Äfven en vackert belägen och mycket besökt badort. Stranden höjer sig här och är dels brant med skrofliga bergväggar; dels bruten i fruktbara och bebygda terrasser.

⁶ Små byar på öns södra kust, belägna i en romantiskt skön nejd. S:t Lawrence har sin märkvärdighet såsom varande den minsta kyrka i England, 20 fot lång och 12 fot bred. I närheten finnes en öfverbygd källa, omgifven af murgrön.

⁷ Blackgang chine har en helt annan karaktär än klyftan vid Shanklin. I den djupa remnan, med svarta, skrofliga klippväggar om ända till 500 fots höjd, synas ej spår af vegetation. Mot hafvet vidgar sig betydligt denna klyfta, belägen på öns södra kust.

⁸ Carisbrook, numera blott en vacker by i mellersta delen af ön, var fordom dess hufvudstad under de sjelfständiga lorderna af Wight. I grannskapet ligga de romantiskt vackra ruinerna af Carisbrook castle, ett fordom befästadt slott, hvaraf det äldsta tornet, till en del bibehållet, anses vara bygd af sachsarne i 6:te seklet. De yttre murarne och fästningstornen äro ännu i temligen godt skick och det hela, omgifvet af rik grönska, företer en särdeles pittoresk anblick.

⁹ Karl I tog sin tillflykt hit, då han flydde från Hampton Court. Han emottogs först af guvernören som gäst, men hölls sedan i sträng fångenskap, hvarur han förgäfves bemödade sig att undkomma. Efter hans afrättning sutto hans tvänne yngsta barn äfven fångna här och dottern, prinsessan Elisabet, dog i fångelset efter halftannat års förlopp. Hennes likkista påträffades 1793 i Newports kyrka. Brodern, hertigen af Gloucester, återfick efter ytterligare tvänne år friheten.

¹⁰ Newport, öns nuvarande hufvudstad, är så väl den äldsta som största af dess städer. Kyrkan säges datera sig från 1172.

¹¹ Osborne House är, som bekant, ett lustslott, tillhörigt drottning Victoria.

¹² En täck by vid floden Wootons löfomkransade stränder. I grannskapet ligga ruinerna af Quarr Abbey, fordom ett kloster, helgadt åt Maria Magdalena och tillhörande Cistercienserorden. Denna en gång ryktbara stiftelse grundlades i 12:te seklet af Baldwin de Rivers och hans son, hvilka båda äro begrafna inom dess murar. Endast obetydligt återstår nu deraf.

Återblick

på det förflutna året.

(Nyårsaftonen 1875.)

Snart ljuda öfver land och vatten
 De tofslag, som i tysta natten
 Förkunna högt din hädangång,
 Du ödesdigra sjuttifemma.
 Och dofva klockor då uppstämma
 I chorus din begrafningssång.

Och när du så ur tiden farit,
 Man spörja skall hvad du har varit,
 Hvad spår du efterlemnadt har?
 Om blod för dina händer flutit,
 Om du med hjeltedater skrutit,
 Som ytterst blott en våldsbragd var?

Knappt har du lagrar, blodbestänkta,
 Dock många ögon, tåredränkta,

Spridda blad.

Tillbaka skåda på ditt lopp.
Din vän var visst den bleka döden
Än manad fram af vattuflöden
Och än af lågors vilda tropp.

Der hördes vågors dofva brusning,
Der åter eldens hemska susning,
Der knallen af en explosion.
Der möttes uti nattens timma.
Två bantåg under snö och dimma —
Hvad jämmerskri! Hvad smärtans ton!

Se dessa stympade, som blöda,
Och denna fasans hop af döda,
Af kärleken ej känd igen!
Och dessa hem, som elden härjat,
Och dessa fält, som blodet färgat,
Och vrak, af böljor drifna hän!

Tänk sedan på hur månet hjerta
Har blifvit hemsökt utaf smärta,
Af lidande, bekymmer, qual!
På alla hem, der döden gästet
Och sorgdok öfver rosor fästet —
Hvem kan väl räkna deras tal?

Ej blott den gamle, böjd mot grafven,
Blef skördad utaf härjar'ns glafven,
Den unga lika skonslöst slogs.
Re'n lifvet i sin vår föröddes,
Kring rymden brutna liljor ströddes,
Ur modersfammen barnet togs.

Hvem täljer hvarje skön förhoppning,
Som, löftesrik uti sin knoppning,
Förstördes af det flydda år?
Och stöden, som nu äro fallna,
Och hjertan, som re'n hunnit kallna,
Och alla smärtuppfyllda sår?

När sedan återblicken faller
På fången, som bak' dystert galler
Förbannar sjelfådragen lott,
På lifvet uti lastens nästen,
På orgien, vilda dryckesfesten,
På nöden, hand i hand med brott;

Då blir det långt, ditt syndregister,
Med sina många fel och brister,
Du gamla, hädangångna år!
Och fast' till skuggors land du rymmer,
Ej glömskans dok ditt anlet' skymmer,
Ditt minne skuldbelastadt står.

Kanske du var en vredgad engel,
 Som bortbytt fridens liljestängel
 Mot fackla och mot hämnar'ns svärd?
 Kanske ett varningsbud från höjden
 Att hejda yran, dämpa fröjden
 Hos en förvillad, tanklös värld?

Men har då *du* så mycket brutit
 Mer än de skiften, som förflutit
 Och gått till hvila före dig?
 Har du blott följts af blod och tårar?
 Och männ' ej rosor ock man spårar
 Bland törnen, strödda på din stig?

Om vi med oväld se tillbaka
 Och dina häfder rätt ransaka,
 Du äfven goda gåfvor skänkt.
 En solig sommar, ljuf tillika,
 Med fält på gyllne skördar rika,
 Vår fred, vår ära oförkränkt;

Och dessa glada ungdomsfester,
 Då Svea hälsade som gäster
 De ynglingar från brödraland;
 Den trogna vård, som frihet hägnat,
 Den hyllning, som man villigt egnat
 Vårt kungapar på fjerran strand;

De många verk, som vittne bära
 Om arbetets förtjenst och ära —
 En makt, som öfver våldets står —
 De friska blad, som höja glansen
 Utaf den rika lagerkransen,
 Som smyckar moder Sveas hår;

Och mången ädel handling, öfvad
 I tysthet blott, och dygd, som pröfvad,
 Med heder frestelsen bestått.
 Der jublar en, som seger vunnit;
 En annan gläds, som målet hunnit,
 Ej anad fröjd en tredje fått.

Så ha de vexlat, dina skiften,
 Och sörjer tröslöst en vid griften,
 En ann' vid vaggan hoppfullt ler.
 För länkar, hvilka blifvit brutna,
 Ha ömma band ju blifvit knutna —
 En evig vexling städs' man ser.

Så har du gett, så har du tagit,
 Och ömsom läkt och ömsom slagit,
 Du gamla, snart förgångna år!
 Du godtgjort, äfven då du felat,
 Du sårat, men du också helat —
 Frid öfver dig, då hän du går!

Med sorg du kom till mången boning,
Men ock i smärtan göms försoning,
Om blott man aktar rätt derpå.
Ty den, som läskar trötta hinden,
För klippta lammet mildrar vinden,
Skall alltid med de sina stå.

Låt oss då prisa, ej blott klaga,
När årets skiftesrika saga
På minnets plån nu tecknas opp!
Ja, tacka Gud för fröjd som smärta,
Bevarande i pröfvadt hjerta
Vår tro, vår kärlek och vårt hopp!

Sabbatstankar.

Herrans helga dag är inne —
Ljufva sabbatshvila kom,
Vederqvick mitt trötta sinne,
Drag mitt hjerta småningom
Hän från jordens små bekymmer
Till den fjerran ljusa höjd,
Der ej jordisk dimma skymmer
Evighetens frid och fröjd.

Låt mig för en stund förglömma
Lifvets oro, mödor, flärd,
Låt mig se'n i stället drömma
Om en ny, en bättre verld,
Der ej synden, sorgen, nöden
Herska med okuflig makt
Öfver menskors barn, der döden
Sjelf sin spira nederlagt.

Der ej kif och tvister råda,
Afund ej och bitterhet,
Men der häpna blickar skåda
Skapar'ns makt och härlighet,
Der ej jordens missljud störa
Frälsta andars jubelsång —
Herre, låt ock mig den höra,
Stämman in i den en gång!

Ljufva tanke, lyft ur gruset
Själen mot sitt ursprung opp,
Skingra dimman, klarna ljuset,
Stärk min tro och när mitt hopp!
Lär mig sedan tåligt bida
Herrans stund att kalla mig,
Och med ödmjukt sinne lida,
Gud, hvad helst det täckes dig!

Ty de vexla, lifvets skiften,
Mellan ljus och mörker jemt
Ifrån vaggan och till griften —
Så din vishet det bestämt.
För att kalla menskan åter
Ifrån villans branta stig,
Du en engel, smärtan, låter
Visa vägen hem till dig.

När det stolta sinnet böjes
Och sin egen ringhet ser,
När från jaget tanken höjes
Och dig bäfvande tillber,
När förmättna knotet tiger,
Blyges för sin egen röst,
Bönen upp till himlen stiger
Att der söka ljus och tröst.

Endast så vi vinna friden,
Barnaskapets frid igen;
Endast så för oss kan tiden
Förgård bli till himmelen;
Endast så får själens öga
Genom töcknet skåda klart;
Endast så Guds råd, det höga,
Blir för menskor uppenbart.

Vilsna barnet, som vändt åter
Till den gode herdens famn,
Känner ljuft att han förlåter,
Att det nått en säker hamn.
Ja, en försmak så det känner
Af den helga sabbatsro,
Som står åter för Guds vänner,
Dem, som älska, hoppas, tro.

I din hand jag mina öden,
Milde Jesu, sluta vill.
Ljus i lifvet, hopp i döden
Ger du dem, dig höra till.
Med din kärlek fyll mitt hjerta,
Kärlek fri från jordiskt slagg;
Mildre, dämpe du hvar smärta,
Ljufligt såsom himlens dagg.

När med saknad tanken sväfvar
Hän till dem du kallat har,
När af oro hjertat bäfvar
För de kära, som stå qvar,
Herre, stilla mina tårar,
Lär mig trösta rätt på dig,
Ty din makt, din kärlek spårar
Jag i allt, som omger mig.

Hjelp mig du min bana vandra
Som du lärt, som du befallt;
Öfva kärlek emot andra,
Men *dig* älska öfver allt.
Vaksam i mitt kall och trogen,
Tacksamt med min lott förnöjd,
Men dock städse redobogen
Byta den mot himlens fröjd.

En suck.

Det går en suck af smärta,
En suck af nöd och qual
Igenom hvarje hjerta
I jordens jämmerdal.
Den blef en arfslott gifven
Åt oss i fallets stund,
Då menskan, syndens blifven,
Med sorgen slöt förbund.
Den bördan skulle trycka
Oss djupt i stoftet ner,
Och krossa all den lycka,
Som lifvet åt oss ger,
Om ej i hjertat åter
Förnams ett fridens bud:
»Din synd jag dig förlåter,
Vänd åter till din Gud!»
Det ordet skänker friden,
Ej verlden gifva kan,
Det visar bortom tiden,
Då lifvets ro försvann.
Det ordet lofvar fröjden,

»Ej dödligt öga sett,
Men Herren uti höjden
Åt sina barn beredt.»
När oro och bekymmer
Förökas år från år,
Och lifvets glädje rymmer
Och korsets tyngd blir svår,
Lyft upp din blick och hoppas,
Se lugnt mot målet fram,
Ty mins att rosen knoppas
På sjelfva törnets stam.

Trotjenarinnan.

Finnes trohet mera ren och skär
Än den allting ger, men ej begär
Något för sig sjelf? Vi så den finna
Stundom hos en ringa tjenarinna.

Dagens möda utan knot hon bär,
Men, när hvilans timma slagen är,
Vid en sjuksäng skall man ofta finna
Natten lång den trogna tjenarinna.

Gerna delar hon sitt herrskaps fröjd,
Liten smula med gör henne nöjd.
Kommer ofärd, skall man knappast finna
Bättre vän än trogen tjenarinna.

Visst hon stundom smått despotisk är,
Kanske också knarrig, butter, tvär,
Men fullkomlighet är svår att finna
Äfven hos en trogen tjenarinna.

Liten pilt på armen slumrar sött,
Se'n hon sjungit, vaggat, gått sig trött;
Då han vaknar, skall han säkert finna
Lika blid sin hulda vårdarinna.

När han skrattar, jollrar — hur hon gläds!
När han stappplar, skriker — hur hon räds!
Minsta framsteg plär beundran finna
Hos hans kärleksfulla vårdarinna.

För att saknaden må blifva kort,
När som mamma, syskon ha gått bort,
Att den lille roa skall du finna
Tusen medel, trogna vårdarinna.

Hennes väsen fast vid honom gror;
Men den lille växer upp, blir »stor» —
Kanske skall en dag du glömd dig finna,
Stackars gamla, trogna tjenarinna.

Bref till en väninna i landsorten.

(1860.)

Min kära Lina! i en bortgömd vrå
 Af stora, vida världen jemt du sitter,
 Dess larm och oro aktar du ej på,
 Men låter den sig sköta bäst den gitter.

Ditt lilla hem, se der *din* hela värld,
 Der vandrar du förnöjd den gamla stråten,
 Men riksdagsbråk och politik och flärd
 Och lustbarheter gifver du på båten.

Helt annorlunda har *mitt* lif förgått,
 Se'n sist vi fingo språka med hvarandra,
 Ty stora världen nu jag skåda fått
 Och många fjät på Stockholms gator vandra.

Min man vid riksdan är, som du väl vet,
 Och jag, hans bättre hälft, fått honom följa,
 Jag har fått hum om mången hemlighet
 Inom »parti't» — men slikt man måste dölja.

Rätt eget är det lefnadssätt jag för,
Du kanske tror att trög och lång blir dagen —
Ack nej, min vän, fast jag platt intet gör,
Hvarenda timme är dock fullt upptagen.

Man här i Stockholm har ett eget sätt,
Ej att förkorta blott, men döda tiden,
Och denna konsten lär man sig så lätt,
Att, förr'n man vet, är dagen re'n förliden.

En timmes ledighet dock nu jag har
Och den, min Lina, vill åt dig jag egna,
Samt utan uppskof papper, penna tar
För att med litet Stockholmsnytt dig fågna.

Jag sett och hört och lärt så många ting
Att du mot mig nu är en landtlig lolla —
Men kanske, när allt kommer rätt omkring,
Är du den kloka, och jag sjelf en fjolla.

Härom jag dock ej rasonnera vill,
Du vet, jag är ej stark i reflexionen —
Ett fält, som sägs ej höra qvinnan till,
Om hon ej sjelf hör till oppositionen.

Hur under vintern jag mig roat har,
 På bal, konsert, på midda'r och supéer!
 Till slut ej lust, ej kraft jag hade kvar
 För *Vieuxtemps'*, *Bulls* och andra matinéer.

Ja, dansat har jag, så att jag är trött,
 Fastän jag gerna följer med i dansen,
 Och dansskor, liksom tiden, jag förnött
 Altsedan jag togs in i *Innocencen*.

Men våren kommer, staden blir mig trång,
 Dess luft är qvaf, dess gator lukta illa.
 Till Djurgåln är likväl ej vägen lång.
 »Charmant» herr *Lumbye* spelar på Novilla.

Till promenad man gör sin toilette,
 Sig vårdslöst se'n i ekipaget kastar,
 Och kusken order får: »Till Djurgålns slätt!»
 Ty *le beau monde* i dag dit säkert hastar.

»Se, skogen löfvas» — »Åh det är charmant!»
 »Hör trastar sjunga» — »Magnifikt de drilla!»
 »Se, hvilket ekipage» — »Hur elegant!»
 »Grefvinnan E.» — »Åh ja, hon är ej illa».

Spridda blad.

Så njuter man utaf natur'ns behag,
 Beundrande och häcklande hvarandra;
 Man ropar hänryckt: »Hvilken härlig dag!»
 Hörs sedan skoningslöst sin nästa klandra.

Artificielt är dock det lif man för,
 Liksom de blommor, hvarmed man sig pryder,
 Ty nöjet man till hufvudsaken gör
 Och modets lag mer än förnuftets lyder.

Men nog derom — vi tröttna begge två,
 Och nu en stund till politik oss vända,
 Så att ock du får liten reda på
 De stora saker, som i verlden hända.

Den *norska* frågan — känner du väl den? —
 Har varit riksdå'ns viktigaste fråga.
 En gnista, ej så lätt att släcka, se'n
 Den alla sinnen satt i eld och låga.

Den *svenska* sidan segrade — ibland
 Är svensken mån om fosterlandets ära —
 Att taga skeden uti vackra hand,
 Man önskade vår norske broder lära.

Se'n har man också talat vidt och bredt,
Båd' klokt och oklokt, som du väl kan tänka,
Om qvinnans egen giftomannarätt,
Om hand som hjerta sjelf hon bort får skänka.

Den frågan föll — det var en stor förtret,
Fast kanske mången jublade deröfver.
Jag, mina herrar, tror med säkerhet,
Att ej blott *qvinnan* giftoman behöfver.

Det allrabästa gömmer jag till sist:
Vår konungs kröning, de festiviteter,
Som följde den — du vet att royalist
Jag är, så väl som allt hvad qvinna heter.

Från slottets fönster tjusta blicken såg
Ett böljande, ett brokigt menskovimmel,
Bland det skred fram ett ståtligt kröningståg,
Deröfver hvälfde sig en högblå himmel.

»Hell dig, kung *Carl!*» så ljud från folkets hop,
»Hell dig, kung *Carl!*» så ljud från slott och hydda
Ur svenska hjertans djup ett lefverop —
»Må goda englar dig och Sverge skydda!»

Se'n kom vår drottning, vänlig, huld och mild —
 Hon mer än drottning är, en ädel qvinna,
 Som maka, mor, en värdig förebild —
 Ett »lefve» skallade för vår furstinna.

Ja, mycket var att skåda denna dag,
Christinas vagnar, tolfte *Carls* drabanter,
 Och uniformer utaf alla slag
 Och damer, blixtrande af diamanter.

Fyrverkeri på qvällen fick man se,
 Hvertill, jag tror, ej Stockholm förr sett maken;
 Revy, spektakel, hyllning, bal paré,
 Och mera dylikt hörde ock till saken.

Men fast det smakat, visst det kostat har
 Att dessa fester *comme il faut* bevista.
 Tom är min plånbok — men dock med jag var
 Allt från den första till den allrasista.

Snart dock från stadens qvalm jag längtar ut,
 Till landets ro, som nu mig lockar mera.
 Att riksdä'n snart må ta' ett lyckligt slut —
 Ock önskas hjertligt utaf din

Straniera.

Ett karnevalskämt.

» Vackra mask, jag ber dig
 Ifrigt att du ger mig
 Gunsten jag begär!
 Lyft din fula slöja,
 Låt mig snart dig röja
 Sådan som du är!»

Under karnevalen
 Axel mött på balen
 Svarta dominon.
 Många skälmska blickar
 Hon ur masken skickar
 Nordens blonde son.

Snart är hon försvunnen,
 Åter jagad, hunnen,
 Träffas hon igen.
 Han på trägna böner
 Föga gensvar röner
 »Kanske» -- »om» och »men».

Under högblå himmel
Hvilket brokigt vimmel
Sig på Corso rör:
Upptåg, skratt och gamman,
Vagnar trängda samman,
Masker utanför.

Processioner skrida,
Granna vakter rida,
Pulcinellors hop
Gycklar, skämtar, skalkas
Med en hvar, som nalkas,
Under gälla rop.

Der hörs flöjt, der trumma,
Der man ser en gumma,
Alla hexors mor.
Arlecchino fäktar,
Med sitt träsvärd, jägtar
Se'n en mörklagd mohr.

Smyckade balkonger,
Glada högtidssånger,
Muntra tidsfördrif —
Karnevalens yra
Låter sig ej styra,
Spritter utaf lif.

Skurar af confetti¹
Träffar liten sprätt i
Rosa sidenfrack.
Alla klappa händer,
Då han sirligt vänder
Sig på tretumsklack.

När han läspar sakta,
Vänd till Axel: »Vakta
Dig, du Nordens son,
För Fortunas nycker» —
Han sig känna tycker
Svarta dominon.

Mjuka tonfall smeka,
Muntra infall leka
Kring hans öron jemt.
Gåtan ej förklaras,
Frågor blott besvaras
Med ett glädtigt skämt.

»I cavalli!»² ropas —
Trängre massan hopas,
Corso lemnas fri.
Vilda fålar rusa,
Som en stormvind susa
De i hast förbi.

Borta är hon åter
Sig ej finnas låter —
Axel harmas, svär,
Färdig vad att hålla,
Att hon visst kan trollo,
Visst en hexa är.

Knappt är tredje dagen
Yrslans timma slagen,
Han på upptäckt går;
Strax vill pulcinella
Sig i vägen ställa,
Och ej fred han får.

Masken, som hörs stamma,
Svårlärddt namn, är samma,
Som han längre sökt.
Åter börjas striden,
Men, när dag är liden,
Längtan blott sig ökt.

Se'n en blomsterflicka,
Som sig väl kan skicka,
Nästa dag han ser.
Han filosoferar,
Hon improviserar,
Tigger han, hon ler.

I gestalter många
 Hon sig ter, men fånga
 Låter hon sig ej,
 Allt hvad han förklarar,
 Envist hon besvarar
 Med ett blekladgt »nej».

Nu är sista dagen
 Skymningstimman slagen,
 Festens slut är när.
 Moccoli³ då tändas,
 Ögat nästan bländas
 Utaf ljusens här.

»Sia ammazata!»⁴
 Ropas på hvar gata,
 Yran nått sin höjd;
 Snart den måste sluta,
 Och man skyndar njuta
 Ögonblickets fröjd.

Der en vagn. — »Er akta!»
 Axel lyftes sakta
 Uti denna opp.
 Sköna damer småle —
 Men hvad nu? en stråle
 Utaf halfsläckt hopp.

Utan guld och glitter,
Klädd i svart, der sitter
Ock en domino.
Ljus hon bär i händer
Och ett nytt hon tänder
Åt ung Axel då.

Det mot midnatt lider,
Vagnen långsamt skrider,
Tills sitt mål den når:
Festligt prydda salen
Der festino, balen,
I sin höjdpunkt står.

Glada masker svärma,
Alla stånd de härma
I en brokig krans.
Likt det hopp, som gäckas,
Ljus än tändas, släckas,
Flyga kring i dans.

Dofva klockslag ljuda,
Frid och stillhet bjuda,
Nöjets tid är kort.
Ännu Axel leder
Masken — hon bereder
Sig att skynda bort.

»Du att fly mig ämnar,
 Men jag dig ej lemnar,
 Grymma, hör mig nu!»
 Axel ber — hon röres,
 Slutligt bönen höres
 Och han ser — *sin fru.*

¹ Ursprungligen dragéer af socker, som man kastade på hvarandra. I anseende till den starka åtgången göras de numera af krita, och striden dermed blir stundom ytterst häftig.

² Under karnevalstiden avslutas hvarje dag festligheterna utomhus med en kapploppning af lössläppta hästar.

³ Moccoli, små ljus, som bäras i händerna och med hvilka alla måste vara försedda. Man bemödar sig ifrigt att släcka grannens och skydda sitt eget.

⁴ »Må ni bli mördad» — ett favorituttryck hos romarne, hvilket i synnerhet under karnevalsytan användes i tid och otid.

Ni.

(1865.)

»Norden är en tung nation, full af hetsigheter.»

EHRENSVÄRD.

Man påstår ju att svensken är
 En smula trög utaf naturen,
 Att han i vanan sjelf blir kär
 Som fångna fogeln älskar — buren.

Dock kan han fatta eld och då,
 Då bär det öfver berg och backar —
 Han rusar hejdlöst framåt, så
 Han nöter ut båd' skor och klackar.

Så ha vi gått i många år
 Och titulerat stelt hvarandra,
 Det gör konversationen svår
 Och är en sed man väl må klandra.

Men ack, man är en vanans slaf
Och har ej mod att bryta isen,
Att lägga långa titlar af
Och säga *ni* — se der sottisen.

Dock för att något reda sig
Ur denna sällskapslifvets klämma,
Som bjuder den försagda: tig!
Man råkat i en ny dilemma.

Att slippa säga sju för tu,
Fostbrödralag man rikligt knyter,
Och »kära bror» och »söta du»
Den tvungna samtalstonen bryter.

Hvad förbehållas bör åt få,
Åt valda vänner, strax man delar
Åt hvem som helst och späder så
Sin vänskap ut i tusendelar.

Och utan båd' räson och rim
Man vänner får från alla zoner,
Tills talet utaf *nos intimes*
Utvidgas, snart sagdt, till legioner.

Se'n ångan, genom menskligt nit,
Gett bättre kommunikationer,
Vi fara ofta på visit
Till andra bildade nationer.

Och så vi kommit under fund
Med hvilken fördel dock det eger
Att ha ett ord till hands på stund,
Ett ord, som till en hvar man säger.

Derom man länge talat har
Och skrivit namn på listor långa,
Men vid det gamla står man kvar,
Fastän förslagen varit många.

Ty man ej kunnat ense bli,
Men stannat rådvill uti valet
Emellan *de* och *you* och *ni*
Och *I* och *di* — det är för galet.

»*De*», ropar högt en skandinav,
»Ty det med bröder oss förenar!»
»Nej, hellre *di*, vi få deraf
»Ett eget ord», en annan menar.

En tredje, jennlikhetens vän,
Sig åt ett allmänt *duskap* gläder;
En, fornsvenskt sinnad, talar se'n
Om *I*, ett arf från våra fäder.

För Albions folk, hvad sympati!
Dess *you* man ock vill adoptera —
Men ha vi ej vårt svenska *ni*?
Säg, hvarför tvista vi då mera?

Det ordet är båd' kort och godt,
Det är jemt upp hvad vi behöfva.
Allt hvad som fattas oss är blott
Att vi uti dess bruk oss öfva.

Man tyckes inse det allt mer,
Och bli dertill allt mer besluten.
Men nu man ingen ro sig ger,
Det skall gå för sig på minuten.

Hvad gammal vana gjort till lag,
Gjort välbekant för sinne, öra,
Kan dock ej rubbas på en dag,
Hvad möda man sig än må göra.

Att nöta bort den, fordras år,
Men tålmod skall målet vinna.
Spring ej, så andan dig förgår,
Gå stadigt framåt att det hinna.

Men för att en gång komma dit,
Helt visst man också måste börja —
Grip därför saken an med nit,
Skall följdén nog man snart förspörja.

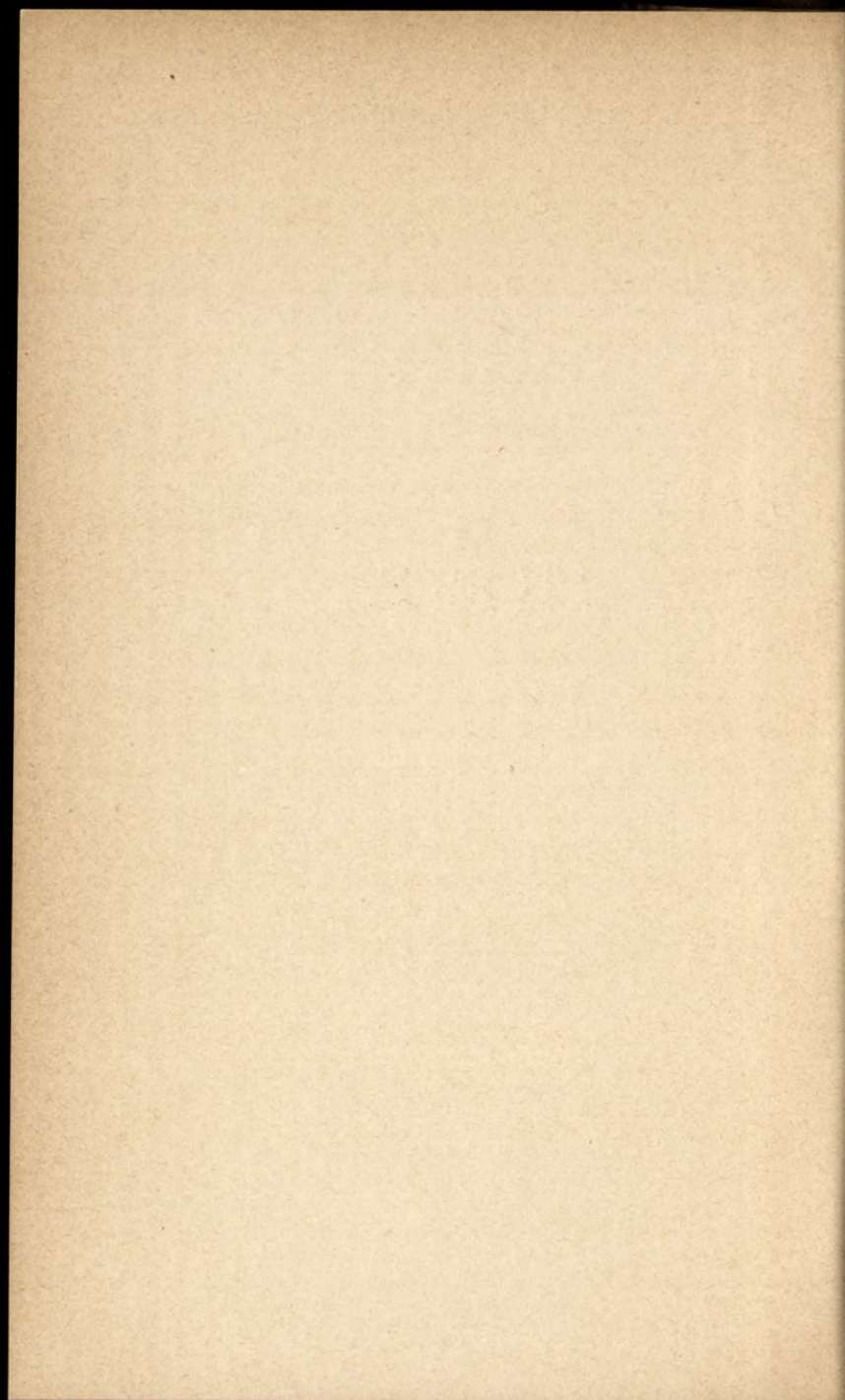
Ta'n, kära systrar, den om hand,
Med herrbekanta *niskål* dricken!
Sök' hjälpa båten snart i land,
Den kommer annars ej ur pricken.

Men gören I till goda ton
Att dra' i fejd mot titelsjuka,
Tör nog en ann' generation
Långt mera sparsamt titlar bruka.

Hur ofta få vi icke så
Att skörda endast — en förhoppning.
Hvad vinst, om någon gång vi få
Re'n skåda skörden i sin knoppning.

HÖST.

Poesiens vandring.

Hvar fins hon, sångens gudaborna tärna,
Som steg hit ner från himlens rena ljus,
Att menskohjertat fröjda, trösta, värna,
Att höja sinnet öfver jordens grus?

Uti vårt slägtes barndom stod hon nära
De dödlige; till sångens sköna ljud
Med vördsam undran lyddes de, att lära
Igenom dem verldsherskar'ns höga bud.

De lefde då i samlif med naturen,
Behofvens mängd dem tryckte icke än,
Ej ens till namnet kände de kulturen,
Men poesi'n var dem en dyrbar vän.

En högväxt ungmö, fostrad uti skogen,
Hon sjöng, med kraft och klang i hvarje ton,
Om hjeltebragd, om kärlek, fast och trogen,
Om visdom, hemtad vid Allfaders tron.

Så kommo släkten och försvunno åter,
Hon var densamma, sjöng dem in och ut,
Med sorgen hon vid grafvens kummel gråter,
Förljufvar glädjens flygtiga minut.

Men blicka vi mot Hellas' lagerlunder,
Vi varsna der, som skönhetsideal,
Den väna jungfrun, hennes sång derunder
Fick doft af rosor, klang af näktergal.

Här mer än kraften stämplade behaget
Den sköna tjuserskans gestalt och skick,
Förmildrande det fordom stolta draget
Och hjertan vinnande hvart än hon gick.

Harmoniskt välljud uti sången klingar,
Städs' växer skaran, hvilken lyss derpå.
Det är, som bures den på tusen vingar
För att allt större kretsar kunna nå.

Men sekler gå, med dem den gyllne tiden,
Då skönheten var lifvets högsta kraf,
Ty Hellas' blomstringstid var snart förliden,
När dygd och heder gingo der i qvaf.

Städs' livvets former vexla, äfven sången
Blir omedvetet barn utaf sin tid.
Med Sagans, hjelteåldern är förgången,
Med Hellas' storhet, klassisk skönhetsid.

På vädjobanan riddartiden träder
Och poesi'n sig ter i annan drägt,
I helgongloria sig stundom kläder,
Tycks mer med himlen än med jorden slägt.

Väl himmelsk kärlek kan af hjertat anas,
När tron och hoppet vid dess sida stå,
Men dock af tusen röster jemt det manas
Att fröjd af jordisk kärlek ej försmå.

För trång blef också klostrets cell, den qvafva,
För sångens mö, hon trivdes ej i bur,
Men måste ljus och luft och frihet hafva.
Snart hennes gunst vann svärmisk trubadur.

Med honom plögade hon sedan vandra
Från berg till berg på skogomvuxen stråt —
De tycktes liksom skapta för hvarandra,
Ty dikt och tonkonst följas gerna åt.

Så denna gnista af en evig flamma
Ej fångslas kan af tid och ej af rum,
Gestalt hon byter, anden är densamma,
Ej häfden nämner tid, då hon var stum.

Hon var det, som lät Beatrice föra
Den store Dante till de sällas land;
Hon hviskade uti Petrarcas öra
Och satte pennan uti Tassos hand.

Hon genom Camoëns sökt att bevara
De stordåd, Lusitaniens män fört ut,
Med Calderon hon velat uppenbara
Att lifvet är en flygtig dröm till slut.

För Shakespeare, hvilka brokiga visioner
Hon med sitt trollspö uti dagen bragt
Från skilda tider, skilda folk och zoner —
Han ingöt lif i dem med snillets makt.

Corneille, Racine förtäljde hjeltars strider,
Molière satirens gissel svängde käckt,
Voltaire besjög den store Henriks tider
Och stred för rätt och frihet oförskräckt.

Hos Goethe täcktes sångmön länge stanna
Än lekfullt qvick, än gätlik, allvarsam.
När hennes vingpar rörde Schillers panna
Harmoniskt sköna toner qvälde fram.

På sina ströftåg ej den höga glömmen
Vår kalla nord, hur fattig än den är.
Den månet blad i sina häfder gömmer,
Som vittne om gudinnans hulldhet bär.

Främst strålar glänsande konstellationen:
Tegnér, Wallin och Geijer och Franzén;
Förenas deras stämmor, bildar tonen
En härlig samklang, djup och full och ren.

Suomis folk hon skänkt en skald, hvars like
Skall sent stå upp igen i Nordanland.
Det svenska språket var hans kungarrike,
Melodiskt formadt af hans mästarhand.

Ja, stora diktarminnen Norden eger
Gemensam skatt för »Skandinavers land»;
Med stolthet nämner Danmark Oehlenschläger
Och Norge yfs åt Henrik Wergeland.

Dock hvem kan räkna dem, de store döde,
Som från oss gått? Hvad utaf jorden var,
Blef åter jord, och deras hus stå öde,
Men manne ingen lemnat manteln kvar?

Jo, än hon dväljes bland oss, sångens tärna,
Befryndadt väsen än hon söker opp,
Och än som förr åt jordens barn hon gerna
Med diktens rosor skänker tröst och hopp.

En hägring af det sköna och det sanna,
I ljusets verld, en sierska hon är.
Inspirationen tronar på dess panna,
Af strålar väfd är tunikan hon bär.

Ej trifs hon väl i nöjets, praktens salar,
Med ytlig flärd hon är ej hemmastadd,
Förkonstladt språk den höga icke talar,
Försmår att nyttja gäckeriets gadd.

Men syns en sångmö med hetärens later,
En vinlöfskransad, yrande bacchant,
Som prisar våld och last som hjeltedater
Och hänar det, som heligt är och sant.

Ack, denna är af fallna andars slägte
Och hon hör mörkrets hemska makter till;
Fast hennes plats är syndens dystra häkte,
Med ljusets barn hon likväl täfla vill.

Hon hittar stundom väg till snillets öra
Och dryer gift i gyllne nektarskål;
Hon smädar, der hon icke kan förföra,
Hvad ädelt, upphöjdt är hon icke tål.

Må tid, som är, till kraftig kamp sig rusta
Mot den vanbördiga och hennes ätt,
Mot hädisk otro och mot oren lusta,
Som undergräfva sanning, dygd och rätt.

Att ej det ondas välde må förstoras,
I tid dess ogräs måste rotas ut.
Tron på det godas makt får ej förloras,
Ty nog den seger vinna skall till slut.

Med segern skall också den gudasända,
Skall poesien sjelfmant träda fram
Att helig eld på jorden åter tända
Och andas lif i vissnad lagers stam.

Då skall hon vandra från palats till hydda,
Från torftigt hem till sidenklädt gemak
Att ge åt gästabudet bästa krydda,
Förläna tarflig kost en högre smak.

När hon besjunger hjeltars dåd och öden,
Hon prisar ej den råa styrkan blott,
Men själens mod, som trotsar sjelfva döden,
Då striden gäller hvad är rätt och godt.

Om kärleks lof från hennes lyra klingar,
Ej sinligt glödande, ej pjunkigt öm
Är känslan, hvilken hennes ton bevingar,
Men ren och skär som jungfruns framtidsdröm.

Främst står den kärlek, hvilken Han predikar,
Som urbild af den högsta kärlek är,
Den kärlek, som till arma, fallna likar
Bröd, läkdom, glädje och hugsvalan bär.

Och då skall framgent denna himlens dotter
Än sjunga menskors släkten in och ut,
Förhjelpande att jemna deras lotter,
Tills jordens långa vandring nått sitt slut.

Men, när den första tiden är förgången
Och här förklingat hennes sista ton,
Som hög seraf sig uppenbarar sången
Bland englarne omkring Gud Faders tron.

Paralleler.

Ridån gick upp och fram hon steg,
Behagsjukt för publiken neg,
Såg sig omkring, förföriskt log
Och så med storm hvart hjerta tog.

»I hennes ögon, hvilken glans!»
»Och gången, sväfvande som dans!»
»Se hvilken hållning, hvilken min,
Så kungligt hög, så qvinligt fin!»

Nu ljuder rösten, stark och klar,
Sympatisk, rent af underbar,
Och hvilken konstrikt skolad drill!
Man häpen, hänryckt lyss dertill.

Se'n brister bifallsstormen ut,
Ett jubel, som ej vill ta slut,
Förtjusning, som knappt gränser fann —
Hon kom, hon sjöng, hon seger vann.

Och in hon ropas gång på gång,
Man aldrig hört en sådan sång,
Ett regn af blommor faller ner
På »Divan», som belåten ler.

Med guld och ära rikt belönt,
Medaljbeprydd och lagerkrönt,
Hon hyllas af båd' kung och folk,
För hennes lof är pressen tolk.

Så far hon ifrån land till land
Och öfverallt med öppen hand
Strös blommor, guld för hennes fot —
Som skyldig gärd det tas emot.

På segertåget, hvart hon kom,
Med ifver täflade man om
Att fira henne på allt sätt,
Och så uppskatta henne rätt.

Hur öfverdrifven summan är,
Som för sitt gästspel hon begär,
En sådan njutning, tycker man,
Ju knappt med guld uppvägas kan.

Börd, rikdom, snille och talang,
En sällsynt lysande falang,
Kring henne bildar som en vakt,
Att hvarje önskan ta i akt.

Men ger hon af sitt öfverflöd
En skärf åt dem, som lida nöd,
Af verlden, som det genast vet,
Hon prisas för barmhertighet.

Så tycks hon stå på lyckans höjd
Och lifvet vara idel fröjd;
Men kanske i en hjertevrå,
Det gömmer sig en mask ändå.

* * *

Der vandrar i en enslig gränd,
Af verldens glada barn ej känd,
En qvinna; drägten, som hon bär,
Högst enkel, nästan tarflig är.

Hon klappar på en hyddas dörr —
Det märks, att der hon varit förr —
Den öppnas, blicken, som hon får,
Syns klarna, fastän skynd af tår.

En rusig man — hon blir ej rädd,
Men skyndar till den sjukas bädd;
Han skamsen nu sig vänder om
Och smyger ut den väg, hon kom.

Hon frågar, forskar, medicin
Hon ger, dertill en droppe vin;
Hon talar ord af hopp och tröst,
Hugsvalande beklämda bröst.

Med undran barnen lyss derpå,
Fast de ej tyckas rätt förstå,
Men, tar hon brödet ur sin korg,
I glädje bytes deras sorg.

Hon mot de späda vänligt ler
Och råd åt »stora syster» ger,
Hur hon skall sköta, vårda dem
Och trefnad skänka torftigt hem.

»Men pappa? — ack han nyss mig slog
Och se'n min sista penning tog.
Hur skall jag nu ett öre få?
Ej mera fins att låna på.»

De följas åt och der en tvål
Hon köper, der en bräddad skål
Med mjölk, som ser helt smaklig ut,
Och så ett stycke kött till slut.

Till hyddan skynda båda två
Att tvätta, kamma barnen små,
Den måltid, sedan redes till,
Hon mot en fest ej byta vill.

Ack, hur begärligt den förtärs!
Ej sådan kost hvar dag beskärs.
De bleka, skygga, dufna små
Nytt lif ju synas deraf få.

Den sjuka lyfter hufv'et opp,
Sig känner styrkt till själ och kropp;
Med tårar ber så varm en bön:
»Må kärleks dåd få kärleks lön!»

Så dag från dag den ädla går
Och liksom följer nödens spår;
Åt hvarje form af lidande
Hon söker att hugsvalan ge.

Hon har ej börd, ej rikedom,
Men ödmjuk, kärleksfull och from,
Hon söker lyda Mästar'ns bud:
Att hjälpa nästan, älska Gud.

Hon bifall ej af verlden rönt,
Blef aldrig prisad och belönt,
Men bad hon om en skärf ibland,
Hon fann ej alltid öppen hand.

Hon ger ej af sitt öfverflöd
En smula, men sitt eget bröd
Hon bryter med den intet har,
Beräknar ej hvad hon har kvar.

Hon alltid lycklig är och nöjd,
Ty göra godt är hennes fröjd.
Och frid i hjertats stilla värld
Är mer än guld och hyllning värd.

Skuld.

Det prasslar ibland löfven i mörk oktober natt,
Der enslig vandrerska på skogsstig skrider;
Hemskt ljuder utur snåret nattugglans hesa skratt,
Det bleka nyet föga ljusning sprider.
Af djupa suckar häfves den unga qvinnans barm,
Ty barnet, som der hvilar på hennes trötta arm,
Af hunger och af köld hörs sorgligt qvida.

Förtviflan uti djupet af hennes hjerta bor.
»Hvad skall det bli af barnet, af mig arma?
»Af alla öfvergifven, min nöd är gränslöst stor —
»O, milde Herre Jesu, dig förbarma!»
Hon sjunker ner på mossan, af sorg och möda trött,
Och snart vid modersbröstat den lille somnar sött,
Då tystnar för en stund den spädes qvidan.

Och tanken ilar hädan till de förflutna da'r,
 Då hon mot lifvet log med sorglöst sinne,
 Då hon som rosen fager, som lärkan munter var,
 Då fröjd och frid i hjertat bodde inne.
 Hur se'n hon kom till staden, förspillde der sin ro,
 Och hur hon blef besviken af den hon skänkt sin
 tro —

Men under sömnen än den lille qvider.

Så tänkte hon på dagar af ångest och af blygd,
 Och hur till torftigt hem hon vändt tillbaka;
 Der hoppades hon finna båd' hjälp och tröst och
 skygd,
 Men tårbemängdt blef brödet hon fick smaka.
 Ty hennes hulda moder, hon lades snart på bår,
 Och med en hjertlös fader hon sedan ensam står —
 Nu höres åter spåde piltens qvidan.

Snart tog en annan qvinna sin plats vid hemmets
 härd

Och lifvet blef en följd af bittra strider,
 Ty torparkojan byttes till kifvets, hatets verld —
 Ej alltid under tystnad dottern lider.
 Till sist blef måttet bräddadt och tålmodet slut,
 Sin dotter jagar fadern i mörka natten ut;
 Han kunde icke tåla barnets qvidan.

Hon spritter till af fasa vid ugglans hesa skri,
 Som tätt vid hennes öra höres skalla.
 Hon kan ej längre kämpa, mod, hopp, allt är
 förbi —

Och stormen hviner, regnet börjar falla.
 »Klä'hvitt, klä'hvitt, man säger att det betyder död,
 Det är nog bästa slutet på jämmer, ång'st och
 nöd» —

I högljudd gråt förbytes barnets qvidan.

Förkrympt, till hälften stelnad, hon stiger åter opp,
 Af rädsla och af köld den arma bäfvar,
 Och tätt hon sveper schalen kring barnets späda
 kropp,

Sig fram emellan snår och stubbar trefvar.
 Men hennes krafter svika, hon sjunker maktlös ner,
 Då midt för sig i mörkret en ljusreflex hon ser —
 Och knappt hon märker nu hur liten qvider.

Ty fasansfull är tanken, som fått med henne makt,
 Som liksom bränt sig in i hennes hjerna.
 Det är som mörksens andar kring henne stode vakt,
 Söm kunde hon mot deras våld ej spjerna.
 »Klä'hvitt», ur skogen åter hörs ugglans hesa skri.
 »Ett ögonblick», hon tänker, »och se'n, från jämmer
 fri,

Skall liten aldrig mer behöfva qvida.»

Hon vacklar åter framåt, ty väl hon nu förstår
 Att strimman, hvilken lyser genom natten,
 Ett skimmer är från nyet, som återspegladt står
 Ut i den lilla insjöns mörka vatten.
 Med häftighet först trycker hon barnet till sin
 barm,
 Beslutsamt sedan hastigt hon sträcker ut sin arm —
 Ett ångestskri är slutet på all qvidan.

— — — — —
 — — — — —

Der åter bländas ögat af ljus, af prakt och glans
 Ut i den festligt smyckade salongen:
 Än glada ungdomsskaran sig rör i liflig dans,
 Än med harmoniskt välljud klingar sången.
 Det tycks som vore lifvet blott lek och lust och
 fröjd,
 Som nådde aldrig skuggor dess solomflutna höjd,
 Dit tränger ej den faderlöses qvidan.

Hon, fagrast ibland alla, blott täljer sjutton år
 Och barnaoskuld ler i blick och sinne;
 En ungersven så ståtlig vid hennes sida står,
 Han hviskar ömma ord om hopp, om minne.
 Men nog de hade tystnat, så väl som glam och skratt,
 Om *han* sett dystra skogssjön just denna hemska
 natt
 Och om hans öra nåtts af sonens qvidan.

Vår och Höst.

Visst är vårblommen skön, der i solljusets glans
 Uti ungdomlig fågning hon står,
 Och vi glädjas med henne åt fjärlars dans
 Och vi jubla af fröjd: »det är vår!»

Men när, midt uti dimmig, förhärjande höst,
 Man ser rosen ur frostbiten knopp
 Veckla ut sina blad, männ' ej då i hvart bröst
 Väckas känslor af glädje och hopp?

Visst är kärleken skön, när i ungdomens vår
 Tvänne hjertan den fyller med fröjd,
 Med en onämbar lycka, som knappt man förstår,
 Och som långt öfver jorden tycks höjd.

Men den kärlek, som varar i lefnadens höst,
 Som ej minskas med flyende dag,
 Städs' sig yppar i handling, i blick och i röst,
 Männ' ej den är af ädlaste slag?

Linnæa borealis.

I furuskog,
 Från mossig bädd,
 I blekrödt klädd,
 Emot mig log
 Den lilla blomman, som jag älskar så
 Att henne kallt förbi jag ej kan gå.

På stängel fin
 Hon lyfter opp
 Sin späda knopp,
 Som af karmin
 En skiftning fått; när kronan öppnas se'n
 Uti dess inre återfinnes den.

Jungfruligt blyg
 Hon döljer sig
 På enslig stig;
 Liksom i smyg
 Hon doft och fågring kring sig sprida vill —
 Det hör den sanna ödmjukheten till.

Hon kastar ut
 På bredd och längd
 En ymnig mängd,
 Som knappt tar slut,
 Af rankor med små fina, gröna blad —
 Ja, redan deras åsyn gör mig glad.

De smyga fram
 Till vägens kant,
 På klippans brant;
 Och murknad stam
 Och skroflig sten, de smycka skönt och rikt —
 Barmhertighetens milda häfvor likt.

Du ock blir stoft,
 Du väna mö!
 Med dig skall dö
 Din ljufva doft.
 Fast stoffet vexlar, lifvet gömmes än
 Och nästa sommar blomstrar du igen.

Så blygsamhet
 Och ödmjukhet,
 Barmhertighet,
 Odödlighet,
 Den enkla blommans vishetslära är,
 Och därför har jag henne hjertligt kär.

Solnedgång.

Färgspel, som sig städs' förnyar,
 Mörka moln och lätta skyar,
 Seglande på eternas blå;
 Fram ur dunklet bryta lågor
 Och bestråla insjöns vågor,
 Som mot stranden sakta slå.

Se, hur praktfullt himlen flammar
 Bakom björkars hvita stammar,
 Bakom lummig kronas rund.
 Från den blomuppfyllda linden
 Ljuflig vällukt sprids af vinden
 I den ljumma aftonstund.

Snabba molnen, hur de glöda,
 Violetta, rosenröda,
 Purpurskimrande ibland!
 Än af ljus en enda strimma,
 Än som gyllne öar simma
 De på haf förutan strand.

Redas månne gudafester
Der i ljusomflutna vester?
Ögat bländas — o, hur skönt!
Blekblå glans med guld förenas,
Tills de båda färger enas
I en skiftning utaf grönt.

Så i brokigt mångahanda
Alla prismans färger blanda
Sig uppå den mörkblå pell.
Purpur, guld, orange ej sparas —
Himlens prakt här uppenbaras
I den stilla sommarqväll.

Nattens närhet dock sig röjer:
Under detta ljushaf höjer
Sig en furomkransad ås,
Spegelar sig i insjöns bölja —
Mörka skuggor re'n den hölja,
Den af inga dagar nås.

Jordens tvifvel, dess bekymmer,
Liksom mörka åsen skymmer
Ofta himlens härlighet.
Men, som ljuset döljs af höjden,
Bortom sorgen gömmes fröjden
Af en evig salighet.

Tystnad herskar i naturen —
Hör! då klingar högt från furen
Trastens drill, så klar och skön.
Vill den lille sångar'n prisa
Skapar'n, är hans enkla visa
En naturens aftonbön?

I kupén.

Höst- och vårstämning.

Ute: sol från klarnad himmel,
 Lätta moln i luftig dans,
 Skogen lik en brokig krans
 Utaf granna färgers vimmel;
 Gröna rågfält, sammetslika,
 Nyplöjd teg och vissnad äng,
 Halft förhärjad blomstersäng,
 Hö och halm i stackar rika;
 Och vid allraminsta fläkt
 Glesnar björkens skira drägt.

Inne: tvänne par, det ena
 Länge delat sorg och fröjd,
 Lemnat lifvets middagshöjd;
 Många skiften dem förena,
 Dessa makar, som nu hunnit
 Tryggad hamn med ankargrund;
 De ha pröfvat sitt förbund
 Och hvarandra helt de funnit.
 Lifvet, än på solsken rikt,
 Är en vacker höstdag likt.

Ungt och nygift är det andra:
De med trohetsed och kyss
Visst den bana invigt nyss,
Som de skola samman vandra.
Hviskningar och blickar ömma,
Lek och smek och kind i brand,
Hand, förstulet gömd i hand —
Allt omkring sig de förglömma,
Ty för dem i blomstring står
Kärleks löftesrika vår.

Vid den första snön.

Naturen länge uti dödskamp låg,
 Löf efter löf ur trädens kronor rycktes,
 Om någon liten blomma dagen såg,
 Dess korta lefnad lika hastigt lycktes.

Och vinden ljöd som bittert klagoskri,
 Och himlen dyster var som tröstlös smärta,
 Man kände nog hur hoppet var förbi,
 Hur städse mattades naturens hjerta.

Så kom en isig natt med frost och köld,
 Förintande dess sista alstringskrafter,
 Då lättörd bölja blef som stålblank sköld,
 I växtens ådror fröso lifvets safter.

Och i naturens stora sorgarhus
 Det utan uppskof nu till graföl redes,
 Af mörka molnen dämpas solens ljus,
 Den hvita bårduk öfver fälten bredes.

Allt mera snöomtöcknad luften blir,
 Förbytes slutligt till en mystisk dimma,
 Kring naket qvistverk svepes silfverskir,
 Der här och hvar demanter tyckas glimma.

På mörka furans barrbeklädda gren
 Den lätta snön i mjuka flockar hvilat,
 Så ock på murknad stubbe, mossig sten,
 Ty knappt en vindfläkt genom rymden ilar.

Högtidligt stilla står den hela nejd
 I helig frid, som intet störa nännes;
 Der tystnat lifvets oro, äflan, fejd,
 Guds närhet liksom dödens allvar kännes.

Ur dödlig dvala vet man dock i vår
 Natur'n står upp, föryngrad och förklarad.
 Månn' menniskan ej häri skåda får
 En skymt af eget öde uppenbarad?

Vinterbilder.

Frustande ånghästen ilar framåt
 Öfver sin jemna och skenlagda stråt.
 Skiftande taflor ses skymta förbi,
 Vexlande snabbt som fantasmagori.

Der hvilar snö öfver äng, öfver ren,
 Bländhvit är drifvan i solljusets sken;
 Buskar och stenblock sig höja derur,
 Synkretsen kantas af höjder med fur.

Farväg sig slingrar, som dunkelgrått band,
 Än öfver insjö och än öfver land.
 Pelsklädda landtmän med foror af ved
 Framskrida långsamt på nordmannased.

Rödmålad stuga med hvitmenad knut
 Leker bland björkar och rönnar titt ut.
 Halmstack vid ladan tycks stå som på vakt;
 Gårdvar'n betänksamt på tåget ger akt.

Lekande barn uti ohejdad fröjd
Störta sig ner ifrån kälkbackens höjd,
Tumla i drifvan med klingande skratt,
Tappa i yran båd' vantar och hatt.

Kyrktornet visar mot himmelen opp,
Gyllene kors glänser högst på dess topp;
Vårdarne många, som nedanför stå,
Vittna hur släktena komma och gå.

Men i de taflor för ögat sig te
Bilder ur lifvet jag tycker mig se:
Barndomens lekar och mandomens id,
Menniskors äflan och kyrkgårdens frid.

Tanken.

Tanke, du ilande,
Aldrig dig hvilande,
Hvarifrån är du?
Planer högtflygande,
Ränker kringsmygande
Alstrar du, när du.

Himmelens härliga,
Djupets förfärliga
Makter du tjenar.
Hvem af de stridande,
Tillfälle bidande,
Lyda du menar?

Än är du tredskande,
Nyckfull och herskande,
Djerf och förvägen.
Än åter sörjande,
Undrande, spörjande,
Tveksam om vägen.

Mången gång frestande
Kommer du, gästande
Menniskohjertan;
Rofvet ej lemnande
Förr'n åt den hämnande,
Aggande smärtan.

Äro försåtliga
Tankar förlåtliga?
Kan man sig värja?
Räds att fördraga dem,
Skynda, förjaga dem,
Sök dem besvärja!

Om I belägren mig,
Ej I besegren mig,
Ljusskygga tankar!
Bönen, den brinnande
Allt öfvervinnande,
Blifve mitt ankar.

Edens rosor.

At ur paradiset
Första menskoparet
Drefs af engelns svärd.
Men en handfull rosor
Eva med sig förde
På den sorgsna färd.

Bländhvit såsom nyfälld,
Solbestrålad drifva,
Var hon, Edens ros.
Himmelskt ljuflig vällukt
Utur rena kalken
Bjudande derhos.

Dessa ungdomsfriska,
Oskuldshvita rosor
Eva med sig bär
Ut i vida verlden.
Att dem ännu ega,
Enda trösten är.

Outsäglig glädje
De åt hennes hjerta
Ofta ha beredt.
Skönsta namn hon visste,
Ljufva namnet kärlek
Hon dem också gett.

Nu med tårskymdt öga,
Sorgbetungadt sinne,
Hon betraktar dem.
Omsorgsfullt planterar
Dem i torftig lustgård,
Invid jordiskt hem.

Deras ursprungsrenhet
Mer och mer befläckar
Syndens andedrägt.
Men i Evas ögon
Tjusande de synas
Som med Eden slägt.

Snart de dock förlora
Oförvansklig fågning,
Paradisisk doft.
Eva ser med tårar
Vissna blomblad falla,
Öfvergå till stoft.

När i menskohjertan
Lidelsen, passionen
Ut i flamma slår,
Och af Abelsblodet
Rosen öfverstänkes,
Purpurfärg hon får.

Hvar se'n menskor bygga,
Så i nord som söder,
Rosen blomstrar än;
Skiftande i färgprakt,
Vexlande i former,
Liksom kärleken.

Ingendera eger
Samma skära renhet
Som i Edens ljus;
Fast att menskor glädja
Båda ännu fostras
Här i jordens grus.

Der en Edens ättling
Mest om högre ursprung
Ännu vittne bär,
Är i modershjertat
Som, städs' offervilligt,
Ger, men ej begär.

Tviflaren.

Jag ville ej tvifla, men kan icke tro,
 Af grämelse fylles mitt sinne.
 Jag söker, men finner ej frid eller ro,
 De äro ett bleknande minne
 Från barndomens hänsvunna, lyckliga dar,
 Då jag kunde bedja till Gud som en far
 Och än på Försonaren trodde.

Den menlösa tron ha se'n vänner och verd
 Mig stycke för stycke beröfvat.
 De bjödo på njutningar, visdom och flärd,
 Men vexlande skiften jag pröfvat.
 Nu sorgernas bräddfyllda kalk har jag tömt,
 Förloradt är allt hvad jag hoppats och drömt,
 På tviflet jag börjar att tvifla.

Lycksalig jag prisar en hvar som kan tro,
 Som ankargrund eger i lifvet,
 Hvert hjerta, der frid och förnöjsamhet bo,
 Der det outplånligt står skrifvet:

»Till Herran min Gud min förtröstan jag satt,
Hans ord är mitt ljus i den mörkaste natt,
Hans nåd mig i sorgen hugsvalar.»

Jag drifs hit och dit som en svigtande rö,
Kan stöd eller fäste ej finna.
Hvad står mig då öfrigt? Jo, endast att dö,
Att snart i Nirvana försvinna.
Förintelse är ju vårt yttersta mål,
När längre ej lefva och lida man tål,
Är bäst taga afsked från lifvet.

»De lidandes furstinna.»

Like threads of silver, seen through crystal beads,
Let love through good deeds show.

(The Light of Asia. EDWIN ARNOLD.)

I denna verld, der Jaget tronar
Som menskohjertats herskare;
Ej andras väl och glädje skonar,
Der egen fördel det kan se,
Hur sällsynt skåda få ett lif som ditt,
Från sjelfviskhetens lumpna slagg så fritt.

Demanten i din furstekrona
Och dina smycken byttes bort,
För att med lidandet försona
Dem, hvilkas lifsfröjd skurits kort.
Ty tären i den hulpnes ögonfrans
Dig kostligare var än perleplans.

Hur varmt, hur innerligt du kände
För dem, som bära lifvets ve!

Hvar form af nød och af elände
Du sökte villigt lindring ge.
Ja, äfven djurens suckan nådde dig,
Fastän de stumma ej beklaga sig.

Men äfven du gaf gerna fester,
Mer sällan dock med furstlig prakt.
För verlden ringa, dina gäster
Med jubel kände glädjens makt.
De lidande, de gamla och de små
I första rummet huldt du tänkte på.

Att du var boren till furstinna,
Det röjdes i ditt hela skick.
Men bli en Herrans tjenarinna
För dig dock högre värde fick.
Ej bättre förebild än du jag vet
Af sann och äkta kristlig ödmjukhet.

Der satt du, gömd i kungaborgen
För verlden, i din »tysta vrå»;
Ej oberörd af smärtan, sorgen,
Fast du dem burit så som få.
Du lefde endast för att göra godt,
Att det förmå var dig den skönsta lott.

Så blef ditt ädla hjerta sofradt
Och luttradt till det ren'sta guld.
Så blef ditt modersarf förkofradt
Och du allt mera blid och huld.
Det budet, bidande med tåligt sinn':
»Du troгна, gack i Herrans glädje in!»

Ljuft är det att som du ha lefvat,
Ljuft ock att dö, som du det fick.
Det var som ner en engel sväfvat
Och sakta släckt din milda blick.
Blef sorgen stor uti vår kungaborg,
Den blef ock vida kretsars hjertesorg.

Den sista kallelsen.

Hvem kallar mig, när lifvets afton skymmer,
Från allt hvad kärast jag på jorden har,
Men ock från oro, smärta och bekymmer,
Som städse mensklighetens arfslott var?
Hvem kallar mig?

Hvem kallar mig, när tunga vandringsstafven
Ur handen faller efter slutadt lopp?
Och när i jordens sköt den djupa grafven
För mig sin dunkla gömma låter opp?
Hvem kallar mig?

Är det en hällögd och förfärlig skepnad,
Som blott förintelse till lösen har,
Som, hvart han kommer, sprider skräck och häpnad,
Då han med knotig arm sitt offer tar,
Som kallar mig?

Men nej, så vill jag icke döden skåda,
Han blifve mig ett himmelskt sändebud,
Som ifrån jordens villa, smärta, våda
För frigjord ande till sitt ursprung — Gud.
Han kallar mig.

Du bleke engel, jag dig följer gerna
Och lägger trygg min hand uti din hand,
Ty bakom dig jag skönjer löftets stjärna,
Som visar vägen till ett bättre land
Och kallar mig.

Läglig tid.

»När jag får läglig tid dertill, vill jag låta kalla dig.»
Ap. G. 24: 25.

Läglig tid — när kommer manne den
För en slaf af nöjet, njutningen?
Kanske, menar han, då tid är inne,
När ej verlden lockar mer hans sinne.

Läglig tid — när mann' den kommer väl
För en vinningens och mammons träl,
Som ej skyr sitt bättre jag förderfva
Blott han lyckas skatter sig förvärfva?

Läglig tid — när kommer manne den
För den rastlöst trägne forskaren?
Slutligt, hoppas han, skall målet hinnas,
Lösningen på lifvets gåta finnas.

Läglig tid — när männ' den kommer väl,
För den, som förnekar att hans själ
Är en gnista af odödlig flamma,
Tror sin ande blott från stoftet stamma?

Läglig tid — när kommer manne den
För den, som har makten valt till vän?
Aldrig vill han släppa den ur handen,
Märker ej hur tiden lossar banden.

Läglig tid — när männ' den kommer väl
För den vilseförde, hvilkens fel
Växa ut till brottets onda vana,
Fast han ej dess följder tyckes ana?

Läglig tid — när skall båd' du och jag
Finna att den komma bör i dag,
Finna att vi ega blott af tiden
Delen, som för oss är redan liden?

Läglig tid — när väntar döden på
Af oss sjelfva kallelse att få?
Nej, han varnar: »före morgondagen
Kan din själ ifrån dig varda tagen.»

Obesvarad fråga.

Dagens stunder ila,
Timglaset förrinner,
Först mot qvällen finner
Dagakarlen hvila.

Skiften har han pröfvat,
Båd' af fröjd och smärta,
Såradt blef hans hjerta,
Men hans kraft de öfvat.

Nedåt solen skrider,
Rymden synes trängre,
Skuggan faller längre,
Det mot natten lider.

Men, när livvets skiften
Vålnadsligt försvinna
Och sin slutscen finna
I den tysta griften,

Männ' den gudagnista,
Som af skapar'n väcktes,
Men af döden släcktes,
Skall som bubblan brista?

Eller männ' Han låter
Den ånyo tändas,
När »det första» ändas,
För att brinna åter

Med en renad låga,
Närd af himlaljuset,
Uti fadershuset?
Obesvarad fråga.

Farväl till min sångmö.

Du var mig kär allt från min barndoms dagar,
Stod jemte mig re'n vid min faders knän,
Till ungdomshemmets löfbeklädda hagar
Och furuskogar drog du med mig hän.
Vi begge växte mer och mer tillsamman,
Städs' troget delande båd' sorg och gamman.

När åt familjefester vi oss glädde,
Du vid min sida stod och smålog mild,
I rim och meter flickans tankar klädde,
Mig lockade ibland till vågad bild.
Men såg jag vänner gråta invid bären,
Jag bad dig hjälpa mig att torka tåren.

När nya känslor vakna, tankar mogna
I ungmöns sinne, du dem uttryck gaf
Och blef min bästa vän, min själs förtrogna.
På nöjen ställde jag ej högre kraf
Än att med dig i skogens dunkla gömma
I ostörd ro få svärma och få drömma.

Men ständigt framåt, framåt skyndar tiden,
 Ej någon unnar lifvet dådlös ro;
 Dess vindkast rubba ljufva barnafriden,
 Ungfogeln måste skiljas från sitt bo.
 När öfver hafvet till de fjerran landen
 Jag for, du dröjde gråtande på stranden.

Snart lifvets allvar mer och mer mig fattar;
Du måste, heter det, ej mer: *jag vill*.
 Min första kärlek jag åt pligten skattar,
 För sångmön räcker icke tiden till.
 Och ses hon stundom blygt på dörren glänta,
 »Välkommen», säger jag, »men du får vänta.»

Hon väntade, blef bortskrämd, kom tillbaka,
 Ty gammal kärlek ej förnekar sig.
 Än lösryckt dagens stund, än nattens vaka,
 Hon sedan stundom delade med mig.
 När lifvets kraf dock ständigt blefvo flera,
 Hon tröttnade, blef modfälld, sågs ej mera.

För alltid borta, jag med saknad trodde
 Och sörjde henne som förlorad vän.
 Men kvar ännu i bortskymd vrå hon bodde,
 En vacker dag vi träffades igen.
 Förstämd hon tycktes, så var lyran äfven,
 Kring brustna strängar hängde spindelväfven.

»Hör upp», jag sad', »att hufv'et längre hänga,
 »Kom fram utur din undangömda vrå,
 »Sök än en gång för mig att lyran stränga
 »Och se'n vi båda vilja pröfva på,
 »Om några toner qvar hon än kan ega
 »Och hur de ljuda, hvad de ha att säga.»

Som fordomtima än vi gerna ströfva
 Omkring uti Guds härliga natur,
 Att i dess hägn vår sångarkonst fritt öfva
 I höghvälfd pelarsal af björk och fur,
 Der trasts och bofinks klara toner ljuda,
 Linnéan, Pyrolan sin vällukt bjuda.

Snart ha vi ändå sjungit ut, vi båda,
 Vår diktning stammar från förgången tid.
 Den torde ock sitt ursprung väl förråda
 För dagens barn, som den ej kännas vid.
 Nu skymmes stundom konsten af kulturen
 Och af materien anden i naturen.

Uti vår barndom höga sångarfäder
 De gyllne harpor slogo mäktigt an.
 Rikt qväller sången fram och alla gläder,
 På en gång högstämd, fosterländsk och sann.
 Ej ordkonstnärer voro de, men skalder,
 Och än i dikten lefde hvite Balder.

En efter annan de gått bort, de gamla;
 Det unga Sverge knappt dem känner mer.
 När deras troner störta, stoder ramla,
 Ett yngre slägte öfvermodigt ler.
 Men deras namn stå kvar, i häfden gömda,
 Långt sedan dagens hjeltar blifvit glömda.

Dock är ej sången här än biltog vorden,
 Ej utdöd än den ädla skaldeslägt;
 En efterklang förnimmes än i nordn
 Med höga tankar uti formskon drägt.
 Hvar lyra, som med rena toner klingar,
 Med glädje jag min varma hyllning bringar.

Förutan anspråk är min sång; och skänkte
 Den någon glädje, är jag rikt belönt.
 Den är ett genljud af hvad bäst jag tänkte
 Och af min kärlek för allt godt och skönt.
 Fastän blott ringa är min sångargåfva,
 Vill jag dock tacksamt gifvar'n derfor lofva.

Förr'n innan kort vi skiljas från hvarandra,
 Du kära sångmö, låt mig tacka dig
 För hvarje väglängd vi fått samman vandra,
 För blommorna du strött uppå min stig.
 Ja, tack för alla stilla högtidsstunder
 Med dig förflutna i de tysta lunder!

89

INNEHÅLL.

Vår.

»Det är vår!».....	3	Hem!.....	20
Vid Trollhättan.....	5	Lifvet och döden.....	22
»Hvad jag ville vara».....	7	Glädjens flygtighet.....	27
Morgonen.....	9	Till en fogel.....	29
Årstiderna.....	10	Saknad och längtan.....	31
Sorg och glädje.....	12	Förr och nu.....	33
Morgondrömmar.....	14		

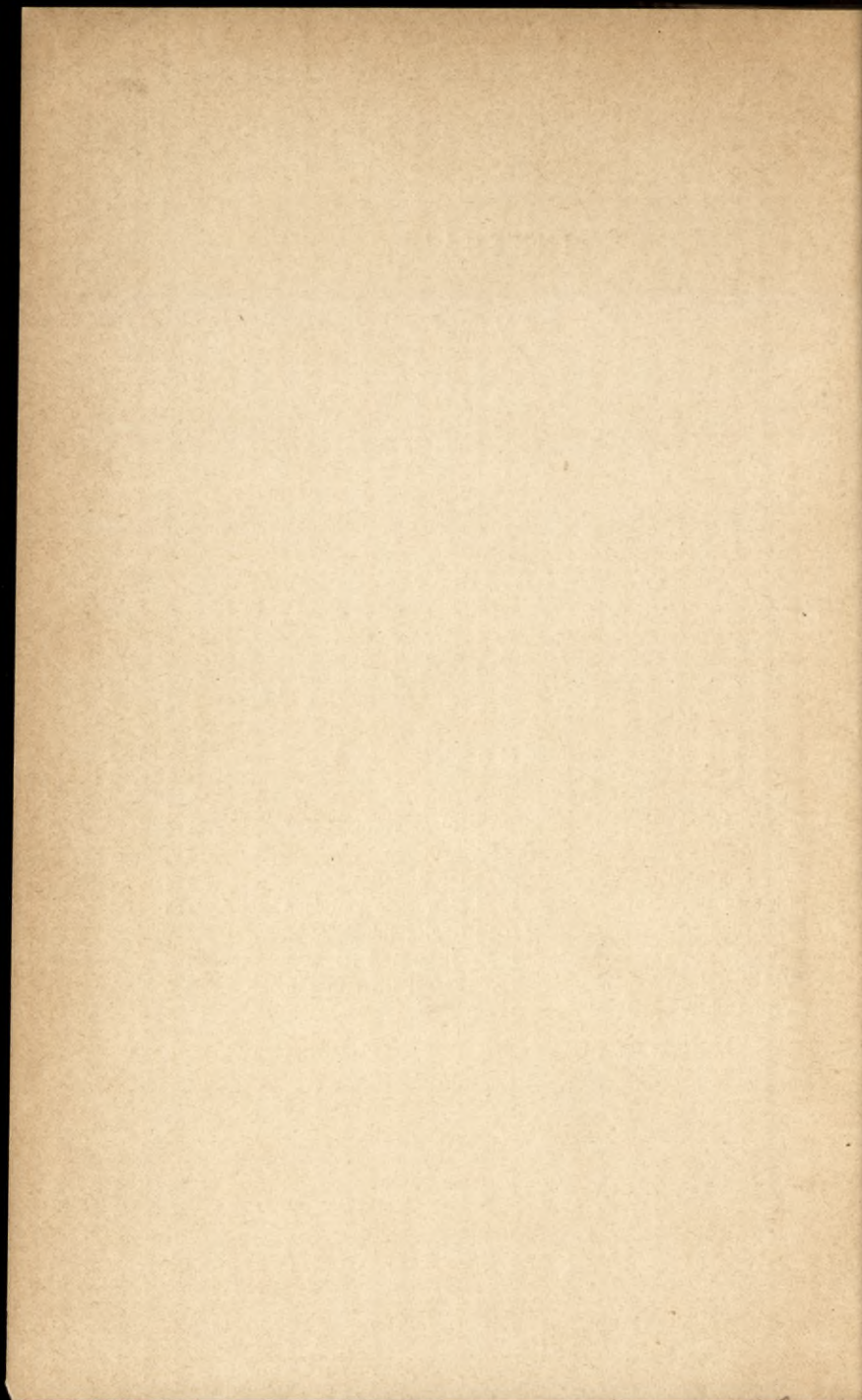
Sommar.

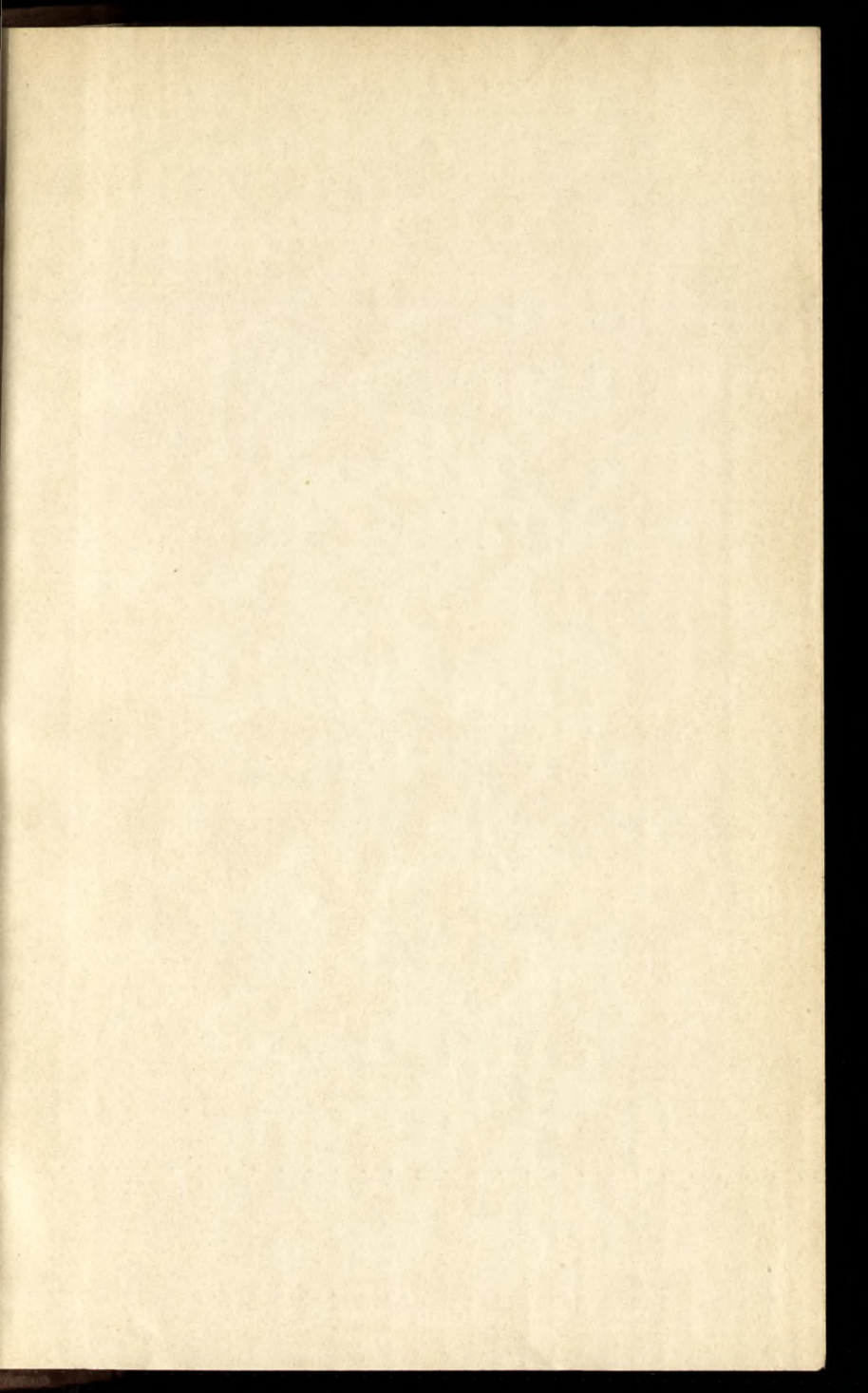
Ön Wight.....	39	Trotjenarinnan.....	61
Återblick.....	49	Bref till en väninna.....	63
Sabbatstankar.....	55	Ett karnevalsämt.....	69
En suck.....	59	Ni.....	76

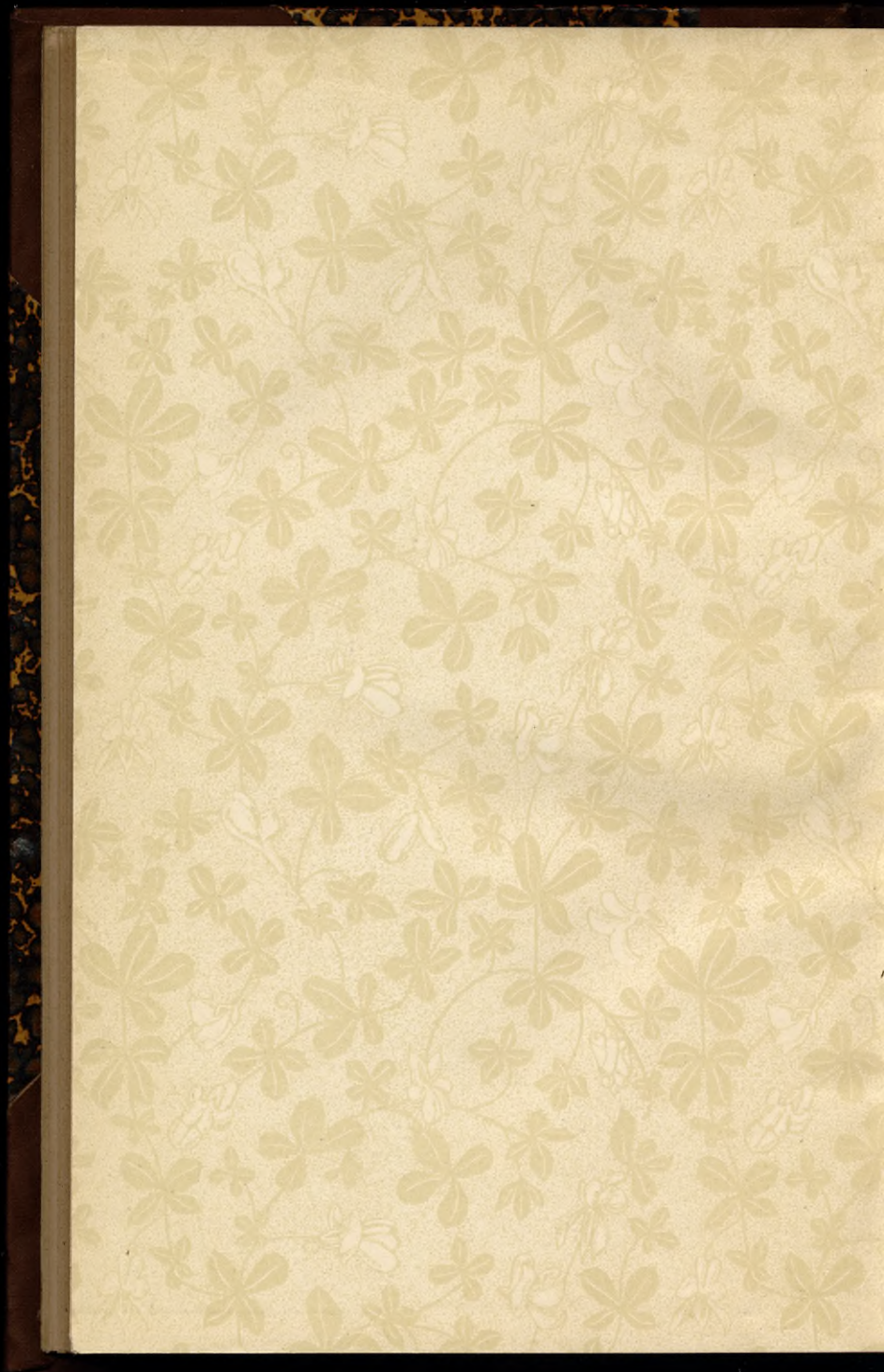
Höst.

Poesiens vandring*.....	83	Tanken*.....	114
Paralleler*.....	92	Edens rosor.....	116
Skuld.....	98	Tviflaren.....	119
Vår och höst.....	102	De lidandes furstinna.....	121
Linnæa borealis*.....	103	Den sista kallelsen*.....	124
Solnedgång*.....	105	Läglig tid.....	126
I kupén.....	108	Obesvarad fråga.....	128
Vid den första snön.....	110	Farväl till min sångmö.....	130
Vinterbilder*.....	112		

* Har år 1887 erhållit Svenska Akademiens hedersomnämmande.

6000211381

Göteborgs universitetsbibliotek

